

Sjoerd Kuyper
Illustraties van Stan Kuiperi
Het spannendste boek van de wereld
Levendig Uitgever

Arashi

Aruba

Oranjestad

S.F.MARS

QUETICA &
GIANCARLO

Caribische

Europa
Bushiribana
Natural Bridge
Hooiberg
Sta Cruz
Airport
Parke Arikok
Savaneta
San Nicolas

Het spannendste boek van de wereld

Sjoerd Kuyper

Illustraties van Stan Kuiperi

Arubaans Kinderboeken-weekgeschenk 2017

Dit boek is een cadeau voor de kinderen van Aruba. Vanaf de officiële opening van het Kinderboekenfestival 2017 wordt het gratis verstrekt door alle deelnemende boekhandels bij aankoop van een kinderboek, zolang de voorraad strekt.

Levendig Uitgever

Auteur
Sjoerd Kuyper

Illustrator
Stan Kuiperi

Vertaling in het Papiamento
Evelyn Ruiz-Croes

Redactie
Jeroen Hoogerwerf

Vormgeving
De Grafische Keuken

ISBN 978 94 917 4051 0
NUR 280

Dit boek is een uitgave van de Biblioteca Nacional Aruba. De auteur ontving voor het schrijven van dit boek ook een subsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands letterenfonds
dutch foundation
for literature

Dit boek kwam tot stand met medewerking van Biblioteca Nacional Aruba, Bruna Aruba, Century Group, De Wit & Van Dorp Stores, Kiwanis Club of Palm Beach, Plaza Bookshop, Quota Club en RBC Royal Bank.

Het spannendste boek van de wereld

Sjoerd Kuyper

Illustraties van Stan Kuiperi

Inhoudsopgave

De ziel van het eiland

Een vliegtuigje stijgt op van het eiland Curaçao.
Tegen de wind in, altijd tegen de wind in, naar het oosten.
Vaart maken op de startbaan en dan, hoeps, de lucht in.
Kloink, de wielen worden ingetrokken.
Boven de zee een mooie grote bocht naar links.
En dan naar het westen, naar het eiland Aruba.

In het vliegtuigje zit een schrijver: S.F. Mars.
Hij komt uit Nederland, waar het nu winter is.
Vier maanden lang zijn daar de luchten grauw als vuile lakens.
Het regent er altijd, nooit valt er mooie sneeuw.
Dan kun je beter je koffer pakken en op reis gaan.
Mars kuste zijn vrouw en zijn twee dochters en hij ging.
In een groot vliegtuig naar Curaçao.
En vandaar in een piepklein vliegtuigje naar Aruba.
Want hoe kleiner, hoe lager en hoe lager, hoe mooier.

Hij kijkt uit het raampje en heeft grootse plannen.
Hij wil zijn allerspannendste boek schrijven.
Zijn dertiende. Het spannendste boek van de wereld.
Dat kan alleen maar op Aruba, dat weet hij zeker.
Hij weet alles van Aruba. Uit boeken en van internet.
Hij heeft de geschiedenis bestudeerd. Nachtenlang.
Hij weet van de indianen, de Spanjaarden, de zeerovers.
Van het goud, de smokkel en de dagen van de grote oorlog.
Mars houdt van spannend, van eng en gevaarlijk.
Hij schrijft over geesten die bezit van je nemen.
Hij schrijft sciencefiction, over de toekomst.
Fantasy, verhalen vol moorden en doodslag!
Over zombies, vampiers en piraten, twaalf boeken vol.

Het eiland Curaçao is achter hem verdwenen.
Hij ziet alleen nog maar de zee, de blauwe blauwe zee.
Hij ziet de schaduw van het vliegtuigje op het water.
Hij ziet, hij ziet... Daar! Nu al? Ja! Daar ligt Aruba!

Mars kent de kaart van het eiland uit zijn hoofd.
Het is precies zoals hij dacht dat het zou zijn.
Hij ziet Baby Beach en de berg Colorado.
Hij ziet de gevangenis en het strand bij het anker.
Hij ziet de grote olietanks. Hij ziet San Nicolas.

Hij ziet de noordkust met de woeste golven.
Maar hij ziet de menselijke rotzooi daar nog niet:
plastic, aangespoelde schoenen, stenen torentjes ...
Hij ziet de Kristalberg, waar vroeger indianen woonden.
Voor ze door de Spanjaarden tot slaaf werden gemaakt.
Hun geesten bewaken nog altijd het goud in de berg.
Mars hoopt de nog levende indianen te ontmoeten.
Hij wil met ze praten, hij zoekt een verhaal.
Het allerspannendste verhaal van de wereld.

Halverwege het eiland maakt het vliegtuigje een bocht.
Een scherpe bocht naar links, het hangt schuin in de lucht.
Kloink, daar klappen de wielen alweer uit.
Het toestel vliegt nu langs de hotels, de hoge en de lage.
Naar het oosten, om te landen tegen de wind.
Bonkebonkebonkebonk – wielen op beton.
Mars is op Aruba. Hier moet het gebeuren.

Hij huurt een auto en rijdt het eiland rond.
Hij bekijkt alles, echt alles, ieder weggetje, iedere steen.
Iedere cactus, iedere baai, ieder strand, ieder huis, iedere kerk.
Hij drinkt koffie op ieder terras dat hij ziet.
Zijn vijf zintuigen staan open als bloemen in de zon.
Als ik alles heb gezien, komt het verhaal vanzelf. Denkt hij.
Als ik alles heb geproefd, gehoord, geroken en gevoeld.

Hij hotst en botst door het natuurpark Arikok.
Hij staat op de Hooiberg. Op de resten van de Natural Bridge.
Hij duikt in het verleden in het museum van Fort Zoutman.
Hij eet red snapper, whole fish, met zijn blote handen.
Hij peddelt in een kano door de mangrove bij Savaneta.
Hij ziet de leguanen op de stenen bij het Renaissance.
Hij duikt de zee in, tussen zeenaalden en barracuda's.
Hij bekijkt de rotstekeningen van de indianen.
Mars doet wat hij kan maar hij vindt geen verhaal.
Zijn vijf zintuigen wel genoeg? denkt hij.
Zijn pen en zijn papier komen hun tas niet uit.

Dan komt hij langs een school. Er spelen kinderen buiten.
Mars blijft staan en luistert naar hun liedjes.
De kinderen zijn de ziel van het eiland, denkt hij.
Want de kinderen zijn de ziel van de wereld.

Een zin die je niet op kunt schrijven

‘Het mooie van verhalen is,’ zegt Mars, ‘dat alles kan.
Alles wat in het echt niet kan, kan in verhalen wel.
Mijn hoofd is veel groter dan de echte wereld.
In de echte wereld is het altijd nu.
In mijn hoofd is het vaak vroeger of later.
Daar leeft mijn opa nog. In mijn fantasie.
Daar zie ik mijzelf lopen als een oeroud mannetje.
Fantasie is alleen fantasie in de echte wereld.
In mijn hoofd is alle fantasie echt.
En voor alles wat ik kan bedenken zijn woorden.
En alle woorden kan ik opschrijven in een verhaal.
Bedenk maar eens iets wat ik niet op kan schrijven.’

De kinderen in de klas van juf Muriël denken na.
Quinn wil grappig zijn en zegt iets in het Papiamento:
‘Nos ta dushi mucha. Schrijf dat maar op, schrijver.’
‘Makkie,’ zegt Mars. ‘No problemo.’
Hij grijnst en schrijft: *Noz tah douche y moet sja.*
‘Fout, fout, fout!’ gilt Quinn. ‘Zie je wel, dat kun je niet.’
‘Ik schrijf het fout,’ zegt Mars. ‘Maar ik schrijf het wel.’
Hij schrijft het expres zo fout, denkt Tica, zeker weten.
Ze kijkt Mars recht in zijn blauwe ogen.
Zie je wel! Hij knipoogt naar haar.
Er is iets vreemds met die ogen, maar wat?

‘Schrijf eens dat je je moeder haat!’ gilt Mariza.
‘Makkie,’ zegt Mars. En hij schrijft: *Ik hoot mijn moeder.*
‘Ie-ie-ie-ie-ie!’ gillen alle kinderen in de klas.
Behalve Tica. Ze heeft geen zin om te gillen.
Giancarlo, naast haar, heeft ook geen zin. Goed van hem.
‘Schrijvers mogen liegen,’ zegt Mars. ‘Maar ...
Alleen als ze schrijven! Ik houd veel van mijn moeder.’
‘Schrijf eens een zin die je niet op kunt schrijven.’
Dat is een goeie. Slim van Effi. Mars lacht.
En hij schrijft: *Een zin die je niet op kunt schrijven.*
Flauw! Boe! denkt Tica. Maar ze zegt het niet.

‘Heeft u kinderen?’ vraagt Ibrahim.
‘Twee meisjes,’ zegt Mars. ‘Maaike en Merel.’
‘Houdt u van ze?’ vraagt Ibrahim.
‘Met heel mijn hart en heel mijn ziel,’ zegt Mars.
‘Schrijf dan eens: Ik wou dat mijn kinderen dood waren.’
De hand van Mars gaat omhoog, naar het bord.
Iedereen in de klas houdt zijn adem in.
‘Nee,’ zegt Mars, ‘dat kan ik niet.’
Iedereen blaast zijn adem uit, tegelijk.
Het haar van Mars wappert in de wind uit dertig monden.
‘Goed van u,’ zegt Ibrahim.

Dan mogen de kinderen vragen stellen:
Wat eet u graag, wat is uw lievelingskleur, hoe heet uw vrouw?
Waar schrijft u mee? Een pen, een potlood of op de computer?
‘Met deze toverpen,’ zegt Mars. Hij houdt een balpen omhoog.
Het is de gewoonste pen die Tica ooit heeft gezien.
‘Dit is geen gewone pen,’ zegt Mars. ‘Kijk maar eens goed.
Het is een droevige vogel. Zie je die snavel?
Die als een slurf naar beneden hangt? Zie je dat oogje?
Het puilt uit van angst als ik spannende dingen schrijf.
En als het té eng wordt, plopt het snel naar binnen.
En dan kan ik even niet meer schrijven.’
‘Dat is de goedkoopste pen van de wereld!’ roept Quinn.
‘Goedkoop in de winkel. Maar niet in mijn hand,’ zegt Mars.

‘Luister,’ zegt hij. ‘Ik ben op zoek naar een nieuw verhaal.
Voor een nieuw boek. Het spannendste van de wereld.
En ik denk dat jullie me daarbij kunnen helpen.’
Alle kinderen gaan op het puntje van hun stoel zitten.
‘Want verhalen hebben jullie natuurlijk wel,’ zegt Mars.
‘Die heeft iedereen. Ja toch?’ De kinderen knikken.
‘Maar ze ook nog eens goed opschrijven ...’ zegt Mars.
‘Dat is moeilijk, hoor. Dus laat dat maar aan mij over.’
Arrogante macamba, denkt Tica. Maar ze zegt het niet.
‘Ik ken één iemand die geen verhaal heeft,’ zegt Effi.
‘Wie dan?’ vraagt Mars. ‘U!’ zegt Effi. Yes!

Iedereen lacht. Mars ook. ‘Daarom heb ik jullie nodig.
Vertel eens wat jullie doen als jullie vrij zijn.’
‘Dat zeg ik niet,’ roept Quinn, ‘want dan ga ik op straf!’
‘We sturen de juf gewoon de klas uit,’ zegt Mars.
‘Alles wat je zegt blijft tussen deze vier muren,’ zegt juf.
Beloofd? Beloofd. Deal. Dan mag juf Muriël wel blijven.
En de kinderen vertellen. Allemaal. Nou ja, bijna allemaal.

Hoe ze het wasgoed van de lijn van de buurvrouw halen.
En weer ophangen aan de lijn van de andere buurvrouw.
Hoe ze inbreken in nieuwe huizen, waar nog niemand woont.
En spelen dat het hun huis is en op het dak klimmen.
Want als je daar zit kun je het halve eiland en de zee zien.
Hoe ze kitesurfen op de hoge golven bij Seroe Colorado.
Hoe ze de boodschappen van mensen naar hun auto's dragen.
Hoe ze soms expres verdwalen in de mondi.
Om nieuwe paadjes te vinden en foto's te nemen van vogels.
Alle kinderen vertellen alles, echt alles:
hoe ze bij de grote hotels in de spa's gluren,
waar Amerikaanse toeristen zich staan uit te kleden.
'Ie-ie-ie-ie-ie!' De kinderen rollen over de vloer van het lachen.
Juf Muriël lacht net zo hard mee. En Mars ook.

Bijna alle kinderen hebben over hun avonturen verteld.
Behalve Tica en ... Giancarlo. Zij zwijgen als een steen.
Giancarlo is nog niet zo lang op het eiland.
Hij spreekt maar weinig Papiamento en Nederlands.
Daardoor kent Tica hem nog niet zo goed. Jammer is dat.
Maar hij heeft altijd een tekenblok en potloden bij zich.
Als hij iets wil zeggen, maakt hij een tekening.
Hij kan prachtig tekenen, je snapt meteen wat hij bedoelt.
En Tica? Zij heeft gewoon geen zin om iets te zeggen.
Ze heeft ook niets te vertellen, ze maakt nooit iets mee.
Dat mag niet van haar vader.
Mars kijkt haar lang aan, met die blauwe ogen van hem.
Net of hij door haar ogen heen haar hoofd in kijkt.
Ze kijkt niet terug. Hij mag niet zien wat ze denkt.
Ze mag nooit alleen naar buiten van haar vader.
Hij brengt haar naar school en hij haalt haar weer op.
Daarvoor en daarna zit ze thuis, zit ze binnen.
'Het is een zieke wereld, Tica,' zegt haar vader altijd.
Hij werkt bij de politie, dus hij kan het weten.
Hij leert haar vechten, kickboksen, worstelen en judo.
En hoe je een aanvaller in zijn kruis moet trappen.
'Als je kunt vechten,' zegt hij, 'hoef je niet te vechten.
Ze zien dat je het kunt en dan lopen ze voorbij.'
Hij heeft haar geleerd hoe zijn portofoon werkt.
Hij heeft haar leren schieten met zijn dienstpistool.
Toch mag ze zonder hem geen stap buiten de deur doen.
Soms denkt Tica dat haar vader een geheim heeft.

Ze kijkt op. Mars kijkt haar nog steeds strak aan.
Hij klikt het puntje van zijn zwarte balpen uit en in, uit en in.
Klik, klik, klik, klik – alsof hij probeert haar te hypnotiseren.
Tica wordt duizelig, alsof hij in haar hersenen zit te roeren.
Als in een pan soep. Wat onderin lag, komt bovendrijven.
Mars is op zoek naar de lekkerste hapjes. Voor zijn verhaal.
Hij kijkt nu ook naar Giancarlo. Tica heeft hem door!
Mars is op zoek naar de indianen en hun oude verhalen!
Giancarlo en zij zijn de enige twee indianen in de klas.
Dat ziet Mars, daarom wil hij dat zij gaan vertellen.

Nou, dat gaat dus niet gebeuren. Tica vertelt niets. No way!
De schrijver kijkt nu alleen nog maar naar Giancarlo.
Klik, klik, uit, in, uit, gaat het puntje van zijn zwarte pen.
Vertel jij maar wat, Giancarlo, denkt Tica. Iets moois.
Of sta op en ga naar hem toe en laat hem een tekening zien.

Een vampier die verhalen slurpt

Giancarlo stond op en liep naar S.F. Mars toe.
‘U wilt toch een boek over Aruba schrijven?’ vroeg hij.
‘Dan heb ik een idee voor u.’ Hij praatte! Hij kon praten!
Alsof hij al zijn hele leven op Aruba had gewoond.
Hij sloeg zijn schetsblok open en liet een tekening zien.
Was het een dier? Een mens? Het leek het meest op een masker.
‘U kunt een boek schrijven,’ zei Giancarlo, ‘over deze koning.
De koning voelt altijd een pijn in zijn hart als er een dier sterft.
Als er een dier sterft in de wereld, voelt hij een pijn in zijn hart.’
‘En kan hij iets doen?’ vroeg Mars. ‘Kan hij ze beter maken?’
Giancarlo knikte woest, zijn kin bonsde tegen zijn borst.
‘De koning wordt heel oud,’ zei hij, ‘maar dan gaat hij dood.
Dan geeft hij zijn ring aan de nieuwe koning en die kan het ook.
De pijn van de dieren voelen. En ze beter maken.’
‘En dat verhaal,’ vroeg Mars, ‘dat speelt zich af op Aruba?’
‘Ja,’ zei Giancarlo. ‘Maar het kan ook in Peru.’
‘Waar kom je vandaan?’ vroeg Mars. ‘Uit Peru,’ zei Giancarlo.

Hij liep terug naar zijn stoel en knikte naar Tica.
Nu ben jij, betekende dat, nu moet jij je verhaal vertellen.
Oké, dacht ze. Ze keek Mars recht in zijn staalblauwe ogen.
Eerst leek het of hij alles kon zien wat in haar hoofd was.
Nu was het of hij haar hoofd leegzoog.
Als een vampier die verhalen slurpt in plaats van bloed.
Hij zette zijn tanden in al haar geheimen.
Ze kon dus net zo goed iets gaan vertellen.
Je wilt een indiaan? dacht Tica. Dan kun je er een krijgen.

Tica reed nooit op een paard, ze had geen pijl en boog.
Ze sliep niet in een grot of tent en riep nooit oe-woe-woe.
Ze vlocht geen manden, ze bewaakte het goud in de berg niet.
Er stonden geen indiaanse tekens op hun huis geschilderd.
Maar ze was een volbloed indiaan. Ze heette Quetica.
Ze kende de eeuwenoude verhalen van haar voorouders.
En … ze wist hoe je verhalen moest bedenken.
Die gingen niet over kitesurfen en kleren van de waslijn halen.
Niet over gluren naar dikke blote Amerikanen. Nee.
Ze waren veel enger en spannender en groter dan dat.

‘Ik ...’ zei Tica tegen Mars, ‘sluip ’s avonds vaak de deur uit.
En dan loop ik naar de noordkust, in de allerzwartste nacht.
En daar gaan we al die idiote stenen torentjes omvertrappen.’
‘Welke torentjes?’ vroeg Mars. ‘Die idiote,’ zei Tica.
‘Die de toeristen bouwen van de stenen die daar liggen.’
‘Ie-ie-ie-ie-ie!’ riep iedereen. ‘Maar die zijn zo cute!
Net een stad, al die torentjes, met de grote zee erachter.’
‘Helemaal niet!’ riep Giancarlo. Dank je, Giancarlo.

‘Weet u, meneer Mars,’ zei Tica, ‘ik ben een indiaanse.
De indianen waren de eerste bewoners van dit eiland.
En toen we hier kwamen wonen, was alles goed.
Perfect. Precies zoals God het bedoeld had. Zo was het.
Een prachtig eiland in een zee vol met vis om te eten.
Maar de Spanjaarden maakten de indianen tot slaven.
En toen kwamen de Hollanders en die waren niet beter.
Sorry, meneer.’
‘Ik ken de geschiedenis,’ zei Mars.
‘En nu zijn er de Amerikanen,’ zei Tica, ‘duizenden.
En ze bouwen hun hotels op onze stranden.
En ze nemen foto’s van onze tekeningen op de rotswand.
En die vervagen langzaam door het licht van hun flitsers.
Heel lang was de noordkust nog van ons, daar kwam niemand.
Daar waar de bergen staan waarop we woonden.
Daar konden we heen om met onze voorouders te praten.
Nu komen daar bussen vol Amerikaanse toeristen.
En wat doen ze? Torentjes bouwen, idiote torentjes.
En waarom? Om wensjes te doen. Idiote kleine wensjes.’
‘Het is net een mooi gezicht vol vieze puisten,’ zei Giancarlo.
Beter had Tica het niet kunnen zeggen. Dank je, Giancarlo.

‘Met wie ga je daar ’s nachts naartoe?’ vroeg de schrijver.
Tica keek opzij. ‘Met Giancarlo,’ zei ze. Giancarlo knikte.
‘Ie-ie-ie-ie-ie!’ gilden alle kinderen. ‘Dat ze zoenen!’
‘En waar ga je dan precies heen?’ vroeg Mars.
‘Naar de oude goudsmelterij bij Bushiribana,’ zei Tica.
Ze vertelde wat ze al heel vaak had bedacht.
Als ze thuis aan het raam zat en niet naar buiten mocht.
En iedereen geloofde haar. ‘Dank je,’ zei S.F. Mars.

Na schooltijd dromden alle kinderen om Tica heen.
‘Mogen we vanavond mee om torentjes omver te trappen?’
‘Maar jullie vinden die torentjes cute,’ zei Tica.
‘Ja, maar het is zo spannend, in de allerzwartste nacht.’
‘Oké,’ zei Tica, ‘dan gaan we vanavond met z’n allen.’
Hoe kon ze dat nou zeggen? Ze mocht de deur niet uit.
Ze wist niet eens hoe ze bij Bushiribana moest komen.
Ze was daar ’s nachts nog nooit geweest. Toch zei ze het.
De woorden kwamen uit haar mond. Maar ...
Het was alsof iemand anders ze op haar tong had gelegd.

Tica, zijn wij hier echt?

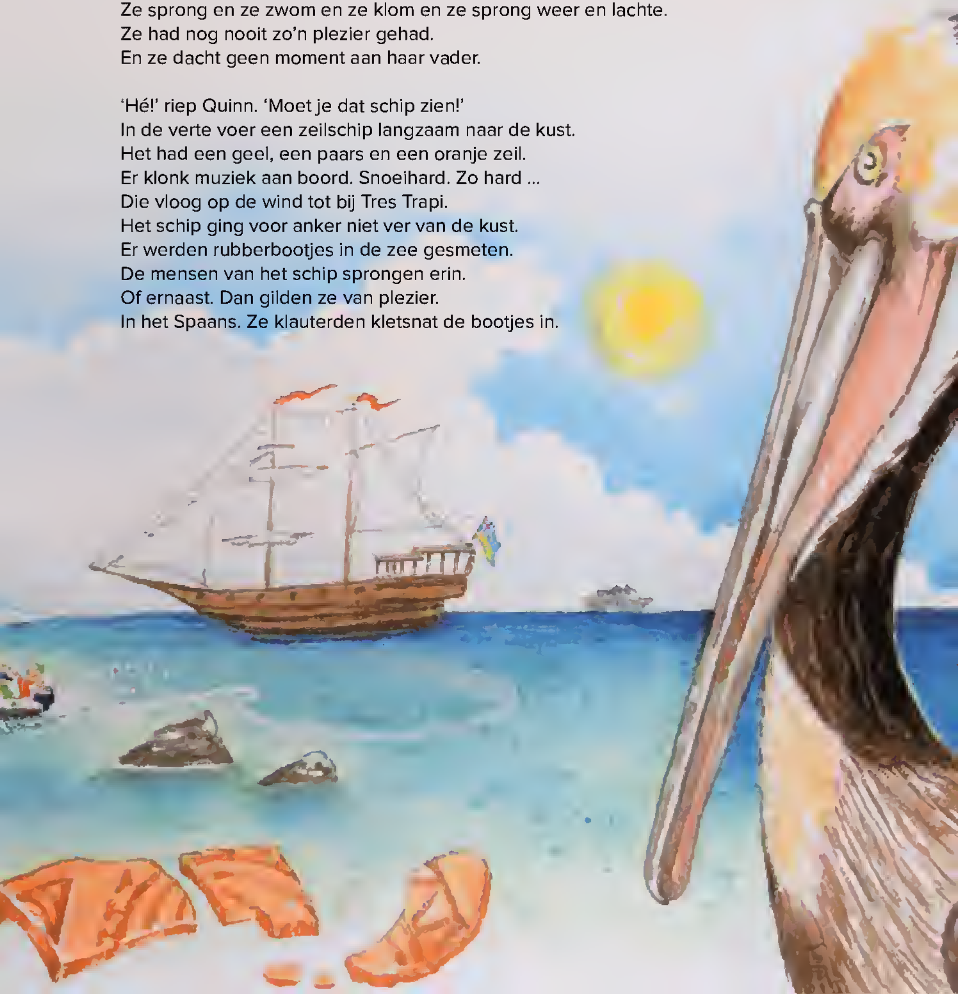
Hoe kom je ’s avonds buiten als je niet mag van je vader?
Niet naar binnen gaan. Lekker buiten blijven.
En als je vader voor de school op je staat te wachten?
Dan sluip je de achterdeur uit. Dat deed Tica.

Ze hadden natuurlijk bij Bushiribana af kunnen spreken.
Maar toen ze besloot om niet naar huis te gaan, wilde Tica alles.
Alles waar ze al jaren naar verlangde. Dit was haar kans!
Dus spraken ze ’s middags af bij Tres Trapi.
Aan de kust bij Malmok. Om te zwemmen. En te lachen.
Tica had geen zwempak, maar Giancarlo nam er een mee.
Het was van zijn moeder. Je kon er met z’n zessen in.
Tica trok het aan, dus er werd meteen al flink gelachen.

Ze was hier nog maar twee keer geweest.
Een keer met school, voor de Beach Clean Up.
En een keer, op een zondag lang geleden, met haar vader.
Toen had ze jaloers gekeken naar de andere kinderen,
die zo'n lol hadden samen, zonder hun ouders erbij.
Er was geen strandje, er waren alleen lage rotsen.
Je kon ervan afspringen en in zee plonzen als een pelikaan.
En dan langs de drie treetjes weer omhoogklimmen.
Nu deed Tica alles wat ze de kinderen toen had zien doen.
Ze sprong en ze zwom en ze klom en ze sprong weer en lachte.
Ze had nog nooit zo'n plezier gehad.
En ze dacht geen moment aan haar vader.

'Hé!' riep Quinn. 'Moet je dat schip zien!'
In de verte voer een zeilschip langzaam naar de kust.
Het had een geel, een paars en een oranje zeil.
Er klonk muziek aan boord. Snoeihard. Zo hard ...
Die vloog op de wind tot bij Tres Trapi.
Het schip ging voor anker niet ver van de kust.
Er werden rubberbootjes in de zee gesmeten.
De mensen van het schip sprongen erin.
Of ernaast. Dan gilden ze van plezier.
In het Spaans. Ze klauterden kletsnat de bootjes in.

‘O nee hè,’ zei Effi, ‘ze landen precies bij de schelpen!’
‘Welke schelpen?’ vroeg Tica. ‘Jullie schelpen,’ zei Effi.
‘Daar, bij Arashi, ligt een hele berg. Schelpen en aardewerk.
Van de oude indianen. Wist je dat niet, indiaan?’ Nee.
Tica wist het niet. Maar ze riep: ‘We gaan naar Arashi!
Kijken wat ze daar doen!’ En iedereen stond op.
Iedereen deed wat ze zei. Tica was de baas vandaag.

Hoe verder ze liepen, hoe woester de zee werd.
De golven uit het oosten botsten op de golfjes uit het westen.
Uit die warreling van water staken rotspunten omhoog.
Er zaten pelikanen op. Kalm als priesters op maandag.
De rubberbootjes kwamen dichterbij.
Er zaten zo’n twintig mannen en vrouwen in.
Ze zongen en hun lange haren wapperden in de wind.
‘Een bende ouwe hippies!’ riep Quinn. ‘Dat wordt lachen!’
De hippies voeren zwalkend tussen de rotspunten door.
Het was een wonder dat er geen ongeluk gebeurde.
‘Ja hoor,’ zei Effi, ‘ze landen precies bij de schelpenberg.’

Quinn vertelde een verhaal dat hij van zijn opa had gehoord.
Over een andere troep hippies die hier laatst was geland.
‘En die gingen zingen en dansen en dingen met drugs.
En ze hadden een goeroe bij zich. Een soort leider.
En die zei dat als je high was, dat je dan door vuur kunt lopen.
En toen hebben ze een groot vuur gemaakt.
En ze liepen op blote voeten door de vlammen.
Maar een uur later lagen ze allemaal in het ziekenhuis.
Totaal verbrand. De vlammen sloegen uit hun enkels.
En uit hun knieën. Er kwam rook uit hun ogen.
Ze konden niet meer lopen en niet meer met hun boot terug.
Ze zijn in rolstoeltjes naar de airport gereden,’ zei Quinn.
‘In het vliegtuig zaten ze met hun voeten in een bak water.’

De hippies sprongen uit hun bootjes en gingen aan land.
‘Ze denken,’ zei Effi, ‘dat ze één zijn met de aarde.
En met de oude volkeren, met de indianen enzo.
Maar ze zien niet dat ze mooie oude dingen kapot stampen.
Ze zien niks.’ ‘Waar dan, waar dan?’ vroeg Tica.
Effi wees. Tica zag een lage heuvel van enorme schelpen.
Half verstopt onder het zand. Conch heetten ze.
‘Hier kwamen de indianen vroeger vissen,’ zei Effi.
‘Ze aten schelpdieren en vis, die roosterden ze op vuurtjes.
Zie je die scherven? Da’s aardewerk van vijfhonderd jaar oud.’

Tica dacht dat het steentjes waren, maar nu wist ze beter.
'Hoe weet jij dat allemaal?' vroeg ze. 'Ben jij ook indiaans?'
'Nee,' zei Effi, 'maar ik lees veel.' Ja, dat kon natuurlijk ook.
De hippies liepen zingend en dansend weg langs de kust.

Quetica nam een scherf in haar hand. Mooi was dit, zo mooi.
Ze stond op een plek waar haar voorouders hadden gestaan.
Ze hield iets in haar hand wat zij hadden gemaakt.
En zij hadden gedacht wat Quetica nu dacht, zeker weten:
niets gaat ooit verloren zolang de mensen blijven denken.
In hun herinnering en in hun dromen blijft alles bestaan.
Giancarlo zat naast haar, ook met een scherf in zijn hand.
Hij keek uit over zee, naar het zuiden. Hij keek naar Peru.

'Hé Tica,' riep Mariza, 'waar zijn je stenen torentjes?
Ik heb zin om er een paar honderd omver te trappen.'
Tica keek op. De zon stond laag boven de zee in het westen.
Over een kwartier was het donker. 'Come on!' riep Giancarlo.
'Naar Bushiribana! Daar staan de meeste torentjes.
Die zijn zo lelijk, zo vals ... Alsof je de duivel ziet bidden!'
'Maar het is twee uur lopen naar Bushiribana!' riep Quinn.
Tica keek naar de duinen links en de vuurtoren rechts.
Wat was de kortste weg? Zij was de baas, zij moest iets doen.
Opeens zag ze aan de overkant van de weg een paadje.
Het liep tussen twee cactussen door de mondi in.
'Volg mij!' riep ze. Vastberaden ging ze de wildernis binnen.
De woorden in haar mond waren niet haar woorden.
En haar voeten liepen waar ze zelf niet durfde te gaan.
Maar iedereen volgde haar, en dat was ook wel eens fijn.

De nacht lag op het eiland en het was of Tica droomde.
Na een paar minuten waren ze bij Bushiribana.
Dat kon niet maar het gebeurde toch.
Het licht van de vuurtoren zwiepte over de vlakte.
Kwam dat licht helemaal tot hier? Vandaag blijkbaar wel.
Het bescheen duizenden stenen torentjes.
'Trap ze omver!' riep Tica. Zij was de baas.
Maar over zichzelf had ze niets meer te vertellen.
Het was alsof ze werd geduwd, alsof ze werd gestuurd.
Alsof er iemand met haar speelde. Als met een pop.
Giancarlo pakte haar hand en kneep erin.
Hij keek haar aan en vroeg: 'Tica, zijn wij hier echt?'

Daar heb je die gekken!

Er is niks lekkerder dan stenen torentjes omvertrappen.
Het rammelt zo lekker als de stenen van elkaar glijden.
En op de harde rotsgrond vallen. Yes, yes, yes, yes!
Iedereen danste in het rond en trapte en schopte en duwde.
En de hoge golven beukten lekker hard tegen de rotswand.
Uit zee staken rotsen omhoog. Daar stonden ook torentjes op.
Hoe die daar gekomen waren, kon je niet snappen.
Maar hoe je ze kapot kon krijgen, dat snapte iedereen.
Moest je wachten op een flits van de vuurtoren.
Dan kon je ze goed zien. Een grote steen in je hand en dan ...
Goed mikken, hard gooien. Het licht was alweer weg.
Maar je hoorde ze omvallen en in zee plonzen. Topsport.

'Hé Mariza!'gilde Quinn. 'Waarom doe jij niet meer mee?'
'Al die mensen hebben zo hun best gedaan,' zei Mariza.
'Als we hun torentjes omtrappen, komen hun wensen niet uit.
Dat is zielig.' 'Niks zielig,' zei Quinn. 'Het is flauwekul.
Allemaal bedacht door de touroperators van het eiland.
Denk je echt dat je wens uitkomt als je een torentje bouwt?'
Mariza vertelde dat ze wel eens mensen had zien bouwen.
Samen. Met z'n tweeën. Om de beurt een steentje.
Wie een steentje op een ander steentje legde, deed een wens.
'Dus voor één zo'n torentje mag je wel tien wensen doen?
Flauwekul!' zei Quinn. En hij schopte nog een torentje om.

'Als je een ster ziet vallen, mag je een wens doen,' zei Effi.
'Daar moet je tenminste je best voor doen,' zei Quinn.
'Je moet geduld hebben en de hele nacht omhoogkijken.
Je krijgt er een stijve nek van. Het is net vissen.
Mijn opa doet altijd dezelfde wens als er een ster valt.
En die komt altijd uit.' 'Wat wenst hij dan?' vroeg Effi.
'Dat de ster niet in zijn glaasje rum valt!'
Hup! Daar gingen weer dertig torentjes. Yes, yes, yes, yes!

'Toch vind ik het zielig,' zei Mariza, 'voor al die wensen.
Je gaat in de kerk ook geen kaarsjes uitblazen. Dat doe je niet.'
'Nee,' zei Effi, 'want dat hoeft niet. Die branden vanzelf op.
Deze torentjes blijven altijd staan.' 'Denk je?' vroeg Quinn.
Met een mooie karatetrap ging er weer een omver.
'En de mensen betalen voor zo'n kaarsje,' zei Olivia.
'Als ik een gulden kreeg voor ieder torentje ...' zei Quinn.

Giancarlo ging op zijn knieën zitten. Tica wist niet wat ze zag!
Hij begon een torentje te bouwen! En hij zat te mompelen!
Hij zat een wens te doen! 'Hé Giancarlo, waar ben je mee bezig?'
'Ssst,' zei Giancarlo. Iedereen kwam om hem heen staan.
Giancarlo kneep zijn ogen dicht en mummelde. Het duurde lang.
Toen stond hij op en sloeg zijn knieën schoon. 'Nee,' zei hij.
'Wat nee?' vroeg Olivia. 'Het werkt niet,' zei Giancarlo.
'Mijn wens is niet uitgekomen.' 'Wat had je gewenst dan?'
'Dat alle torentjes op het eiland in één keer om zouden vallen.'

Mariza ging op haar knieën zitten en begon te stapelen.
En opeens ... bouwde iedereen wenstorentjes. Zelfs Quinn!
Tica en Giancarlo stonden stomverbaasd toe te kijken.
'Zie jij wat ik zie?' vroeg Tica. Giancarlo knikte somber.
'Hoor jij wat ik hoor?' vroeg hij. In de verte klonk gezang.
Langs de kust naderde een stoet mensen met fakkels.
De hippies van de boot. Ze dansten naar Bushiribana.
Zij kenden de korte route door de mondi blijkbaar niet.
'Pas op!' riep Giancarlo. 'Daar heb je die gekken!'
Alle kinderen renden de ruïne van de goudsmelterij in.
Ze verstopten zich achter de oude muren en keken toe.

De hippies staken hun fakkels in spleten in de rotsgrond.
Ze gaven elkaar een hand en begonnen in het rond te dansen.
Ze zongen met schelle stemmen. Een soort heksenlied.
Daarna knielden ze neer en begonnen torentjes te bouwen.
In de lucht klonk geronk. Een politiehelikopter vloog over.
Het licht van een schijnwerper viel op de geknielde hippies.
De helikopter landde niet, die vloog verder. Helaas.
Het was niet verboden om stenen torentjes te bouwen.
De wind uit de helikopter mengde zich met de passaat.
En in de lucht ontstonden snelle draaikolken.
Die rukten aan de lange kleurige gewaden van de hippies.
En ... aan hun haar. Vier pruiken vlogen door de nacht.
Vier kale kerels renden langs de kust achter ze aan.
Ze trokken hun jurken omhoog, als nonnetjes in zee.
Quinn begon bulderend te lachen. Maar dat duurde niet lang.
Hippies kunnen valser zijn dan je denkt. Veel valser.

Een van de vrouwen keek hun kant op en trok een pistool.
Ze zagen het glinsteren in een flits van de vuurtoren.
Ze begon te krijsen, in het Spaans, en Giancarlo vertaalde:
'Als jullie ook maar iets vertellen van wat je hier hebt gezien!
Dan weten we jullie te vinden. En je moeder ook. En je vader.
En al je rottige broertjes en zusjes. En je oma. Wegwezen!'

De vrouw schoot drie keer in de lucht. De kinderen gilden.
Ze renden de smelterij uit, de nacht in. Naar huis.
De vrouw stak het pistool terug en zei in het Spaans:
'Die houden hun mond wel.' Giancarlo vertaalde het.
Want hij en Tica waren niet gevlucht. Zij niet.

En o, wat zouden ze graag zijn meegegaan met de anderen.
'Wegwezen!' riep Tica nog. 'Naar huis!' riep Giancarlo.
Maar het ging niet, het kon niet, het lukte ze niet.
Wat ze ook dachten, hun lichaam gehoorzaamde niet.
Er was een kracht die sterker was dan zij. Veel sterker.
'Giancarlo,' fluisterde Tica, 'Giancarlo, voel jij het ook?'
Giancarlo knikte. 'Alsof we handpoppen zijn,' zei hij.
'Op de handen van iemand die we niet kennen.
We kunnen denken wat we willen. En soms zeggen wat we willen.
Maar niet doen wat we willen. We hebben niks te willen.'

Ze trokken zich verder terug in de schaduwen van de ruïne.
Ze bleven kijken naar wat er bij de stenen torentjes gebeurde.
Dat wilden ze niet, dat wilden ze absoluut niet!
Maar er was iemand die vond dat ze daar moesten blijven.

Zal ik ze in leven laten? Of niet?

De hippies hadden opeens enorme haast.
Er werd niet meer gelachen, niet gedanst, niet gezongen.
Ze bouwden zwijgend en verbeten aan hun stomme torentjes.
Alsof de duivel met een knallende zweep achter ze stond.
‘Dit zijn dus de mensen die de torentjes bouwen,’ zei Tica.
‘Maar volgens mij doen ze geen wensen,’ zei Giancarlo.
‘Stelletje idioten,’ zei Tica. ‘Laat ze door vuur gaan lopen.’

‘Ze denken,’ zei Giancarlo, ‘dat die stenen van hen zijn.
En ze bouwen die torentjes omdat ze bang zijn.
Bang dat ze anders niet echt hebben bestaan.
Omdat ze niets bijdragen aan de wereld, niets nalaten.
Bang dat er als ze dood zijn niet één verhaal over ze is.
Ieder steentje dat ze stapelen is een ikje. Ik, ik, ik, ik.
Ik ben hier ook geweest hoor, ik, hier op aarde, ik.
Eerst was dit een wijds landschap voor iedereen samen.
Nu staat het vol eenzame ikjes. Het zijn zielige mensen.
Ze maken de wereld lelijk en vies.’ Zei Giancarlo.

De hippies waren klaar. Ze doofden hun fakkels.
Ze slopen weg langs de kust, hun pruiken in hun hand.
De maan kwam op. Bijna vol. ‘Ik wil naar huis,’ zei Tica.
‘Weet jij de weg?’ vroeg Giancarlo.
‘Nee,’ zei Tica, ‘maar die vinden we vanzelf.
Zeker weten. Alles gebeurt vanzelf. We worden gestuurd.’
‘Maar door wie dan?’ vroeg Giancarlo. ‘En waarheen?’
‘Ik wil nú naar huis!’ zei Tica. Ze wilde opstaan.
Maar ze bleef zitten. Giancarlo bleef ook zitten.
‘Ik ben bang,’ zei Tica. Giancarlo sloeg een arm om haar heen.

Giancarlo sloeg een arm om haar heen! Goed idee!
Als in een romantisch boek! ‘Hé, niet doen!’ zei ze.
Want dat zeggen meisjes altijd in romantische boeken.
Maar ondertussen vinden ze het natuurlijk fantastisch.
Giancarlo liet zijn arm liggen waar hij lag.
Oké, dacht Tica, dan zit ik maar in een romantisch boek.
Fijn. Misschien gaan we straks nog zoenen ook. Ook goed.
Als de schrijver het een beetje netjes opschrijft allemaal.

En opeens ... begreep Tica alles. ‘Giancarlo!’ zei ze.
Maar ze praatte niet verder. Ze kreeg een beeld in haar hoofd.
Ze zag een man op een terras: de schrijver S.F. Mars.
Hij zat te schrijven met een brede grijns op zijn gezicht.
Hij had die middag in een klas twee kinderen ontmoet.
En hij had de verhalen uit hun hoofd geroofd.
Die zat hij nu op te schrijven. Tica zag precies hoe het ging:

Mars zat bij de Sidebar naast het Renaissance.
Hij was meteen vanuit school naar het terras gegaan.
Hij kon er fantastisch schrijven, had hij ontdekt.
Het was fijn geweest in die klas, dacht hij. Goeie juf.
Spannende kinderen, vooral die twee indianen.
De jongen uit Peru en het meisje dat niets wilde zeggen.
De perfecte helden. Lekker om over te schrijven.
Hij had zijn verhaal gevonden, hij had al vier hoofdstukken.

Het was donker maar op het terras brandde gezellig licht.
Mars had zijn koffie op en voerde zijn koekje aan de vogels.
Hij legde de laatste kruimel op zijn vinger. ‘Kom dan!’
Hij zat stil als een spijker in een muur. ‘Kom dan!’
De serveerster zag wat hij deed en glimlachte naar hem.
Zo ziet mijn oudste dochter er over tien jaar uit, dacht hij.
Hij glimlachte niet terug. Dan zou het vogeltje schrikken.
Het hipte op hem af, pikte de kruimel en vloog de nacht in.
‘Wilt u nog koffie, meneer Mars?’ vroeg de serveerster.
‘Doe maar een rode wijn en jullie dikste hamburger.’

Hij nam een slok wijn en legde zijn blocnote op schoot.
Mars had allerlei moderne dingen maar schreef met een pen.
Zijn favoriete zwarte pen: de droevige vogel met de slurf.
Waar was hij gebleven? Hij las zijn laatste zinnen. O ja!
Nu komt het indiaanse in Tica en Giancarlo boven.
En daarna... Daarna... Zal ik ze in leven laten? Of niet?
Of het meisje laten leven en de jongen dood laten gaan?
Klik, klik, uit, in, uit, ging het puntje van zijn zwarte pen.
Of de jongen laten leven en het meisje laten sterven?
En hoe gaat het vijfde hoofdstuk heten?
Een hand als een ... een hand als een snavel? Yes!
Mars zette de punt van de pen op papier en schreef verder.

Een hand als een snavel

Tica sprong overeind en trok Giancarlo met zich mee.
'Kom,' zei ze, 'we gaan nog wat torentjes omvertrappen.
Al die nieuwe. Verse torentjes zijn het lekkerst.'
Ze renden de goudsmelterij uit. De vlakte op.
Ze dansten rond in het licht van de maan en schopten.
Ze schopten en lachten en schreeuwden en zongen.
'Kijk eens om je heen,' zei Giancarlo hijgend.
'Hoe mooi alles is neergezet door de natuur.
Moet je die grote stenen daar op elkaar zien staan.
Ze staan op een piepklein puntje en ze wiebelen niet.
En ze vallen niet om! Je snapt niet dat het kan.'
Maar Tica keek niet naar de grote stenen in de verte.
Ze keek naar het torentje dat ze net had omgeschopt.

Tussen de kleine stenen lag een plastic zakje.
En in dat zakje zat wit spul, een soort poeder.
Ze raapte het op. 'Giancarlo, wat is dit? Is dit ...?'
Giancarlo pakte ook een zakje en bekeek het.
'Cocaïne,' zei hij. 'Zeker weten. Dit is coke.'
Ze keken om zich heen. Overal lagen zakjes.
Tussen de steentjes van de omgetrapte torentjes.
De torentjes die net door de hippies waren gebouwd.
Hippies? Niks hippies! Drugskoeriers! Coke!
En de politie lekker overvliegen in hun helikopter.
En maar denken van: Kijk, wat een schattige hippies.
Het licht van de maan maakte het poeder witter dan wit.
In de verte klonk het geluid van een auto.

'Wacht,' zei Tica. Ze dacht na. 'Giancarlo, als ...
Als die troep hiernaartoe wordt gebracht, dan ...'
Twee autolampen smeten fel licht op de vlakte.
'... dan wordt die hier natuurlijk ook opgehaald!'
Ze greep Giancarlo's hand en sleurde hem mee.
Ze renden de ruïnes van Bushiribana weer in.

Twee mannen stapten uit de auto.
Ze vloekten toen ze de omgetrapte torentjes zagen.
En begonnen zo snel ze konden de zakjes op te rapen.
Straks zullen ze nog harder vloeken, dacht Tica.
Als ze merken dat er twee zakjes te weinig zijn.
Want die hadden Giancarlo en zij nog in hun handen.

Giancarlo sloeg zijn arm weer om haar schouders.
'Hoe indiaans ben jij eigenlijk?' fluisterde hij.
'Honderd procent,' zei Tica. 'Ik ook,' zei Giancarlo.
'Ik ben een Inca.' 'Ik een Arowak,' fluisterde Tica.
'Dan zijn we vast nog heel in de verte familie.'
Tica legde haar arm om het middel van Giancarlo.
Moet kunnen, dacht ze, als je familie bent van elkaar.
Ze keken naar de mannen op de vlakte.
'Onze zonnegod heet Inti, onze maangodin heet Quilla.
De Inca's plaatsten grote stenen op bergtoppen.
Om de goden gunstig te stemmen,' fluisterde Giancarlo.
'Om te zorgen dat ze nooit zouden ophouden met licht geven.
Dat deden ze dus voor de hele schepping.
Voor het licht in het leven van alle mensen.'
De mannen op de vlakte stopten de zakjes in dozen.
Ze keken speurend om zich heen. Ze misten er twee.
Achter Tica en Giancarlo ritselde iets rond.
Een shoco, de kleine nachtuil. Kon niet anders.
Ze propten de zakjes cocaïne diep in hun broekzakken.
Het was fijn als Giancarlo vertelde, dacht Tica.
Dan was ze minder bang. 'Vertel verder.'

'De Inca's geloofden in geesten,' zei Giancarlo.
'Van mensen en dieren. Die woonden in rotsblokken.
Je kon zien in welke. Ze hadden een heel speciale vorm.
De Koning van de Dieren zette hun geest daarin.
Als hij de dieren en de mensen echt niet beter kon maken,
zette hij hun geest in een mooie grote steen.
Zo leefden ze verder. En dan kon je met ze praten.'
'Is dat waar?' vroeg Tica. 'Of zit je het te verzinnen?'
'Wat je verzint is ook waar,' zei Giancarlo. 'Dat zei Mars:
Alles wat je kunt bedenken bestaat echt.'
Er was iets met die Mars, dacht Tica. Maar wat?
Heel even zag ze hem zitten. Op een terras in de stad.
Toen vervaagde het beeld. Ze zag de twee mannen.
Ze liepen terug naar hun auto. Goddank.

'Zo fijn dat je onze taal spreekt, Giancarlo,' zei ze.
'Auwauwau!' schreeuwde Giancarlo.
Tica wilde opzij kijken maar: 'Auwauwau!'
Ze voelde een hand in haar nek.
Vijf benige vingers. Een hand als een snavel.
'We hebben een probleem!' riep een stem achter haar.
Tica kende die stem. Het was de stem van haar vader.

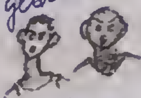
Hij schrijft maar wat, die gek

Heel even hoopte Tica dat haar vader haar had gezocht.
En eindelijk had gevonden. En nu ontzettend kwaad was.
Omdat ze die middag uit school was weggeslopen.
Dat hij niets met de andere twee mannen te maken had.
Maar zo was het niet. Haar vader kende die mannen.
Hij had naar ze geroepen: 'We hebben een probleem!'
Hij hoorde bij ze. Haar vader rommelde met cocaïne.
'Het is een zieke wereld, Tica.' Ja, dat kon je wel zeggen.

De andere twee mannen kwamen de ruïne in.
'Hebben ze alles gezien?' 'Kan niet anders,' zei haar vader.
'Dan moeten ze verdwijnen,' zei een van de twee.
Hij was donker van huid. Tica zag alleen zijn ogen.
De andere was zo wit dat je zijn ogen niet kon zien.
Je zag alleen z'n oogkassen, twee zwarte gaten.
De donkere trok een pistool. 'Niet schieten,' zei vader.
'Nee,' zei de witte, 'geen kogelgaten in hun lijf.
Geen sporen. We duwen ze gewoon van de rotsen af.
Een ongelukje. Dan slaan ze te pletter tegen de kust.
De haaien zullen ze wel vinden. Geen kogelgaten.
Je weet maar nooit. Misschien spoelen ze toch ergens aan.'

'Vuile schoften!' riep Giancarlo. Tica zag dat hij ervan schrok.
Hij had het helemaal niet willen zeggen. Maar hij moest.
Hij had hetzelfde probleem als zij als ze haar mond opendeed.
Dan was ze benieuwd naar wat er naar buiten zou komen.
Mars, dacht ze. S.F. Mars. Er is iets met die schrijver. Hij ...

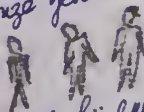
'We zitten gevangen in een verhaal van Mars',
zei ze. 'Hij heeft onze verhalen gestolen uit onze

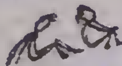

hoofden. En van onze verhalen zit hij nu zijn eigen
verhaal te maken. En hij heeft óns ook gestolen, wij
zijn zijn hoofdpersonen.' 'Kunnen we echt niet ont-

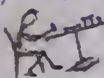
snappen?' vroeg hij. 'Nee, we moeten doen en zeggen
wat hij schrijft. Alleen onze gedachten zijn vrij.

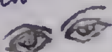

En onze woorden soms. Als hij even niet schrijft.
Als hij eet of piest of slaapt. Maar onze

lichamen zijn vastgelijmd op zijn papier.'
'We zitten dus écht in een verhaal?' vroeg
Giancarlo. Tica knikte. 'Ik voelde het gebeuren

in de klas', zei ze. 'Mars keek me aan ... stapte
door mijn ogen mijn hoofd in. En ... ook alle
... open van mijn ziel. ...

Maar verder kwam ze niet. Haar vader begon te praten.
'Dit meisje is Quetica,' zei hij, 'ze is mijn enige kind.
Ik beloof je dat ze niks zal zeggen, daar zorg ik wel voor.
Ze zal haar hele leven zwijgen over wat ze heeft gezien.
Je denkt toch niet dat ik het toesta dat ze ons gaat verraden?'
Tica knikte braaf naar de mannen. Wat kon ze anders?
'En de jongen?' vroeg de witte. 'Die ken ik niet,' zei vader.
'Dan gaat hij de zee in,' zei de witte man. 'Actie! Nu!'
Tica wilde zeggen dat Giancarlo haar vriend was.
Haar beste vriend. Dat ze hem ook niks mochten doen.
Dat hij ook zijn mond zou houden. Zijn hele leven. Maar ...

Er gebeurde iets vreemds. De mannen zwegen.
Ze wisten blijkbaar niet hoe het verder moest.
Ze stonden daar alsof ... alsof ze er niet waren.
Maar ze waren er wel. Ze leefden. Ze haalden adem.
Maar ze zeiden niks en deden niks. Ze keken alleen.
'Wat is er aan de hand?' fluisterde Giancarlo.
'Volgens mij is S.F. Mars opgehouden met schrijven.'
'Hè?' zei Giancarlo. 'Misschien is hij naar de wc,' zei Tica.
'Maar het mooiste zou zijn als hij naar bed is gegaan.'
De vreemde kracht was uit haar lichaam weggetrokken.

Ze kon weer denken en zeggen wat ze wilde.
Ze kon alleen nog niet dóén wat ze wilde.
'Is die politie echt jouw vader?' fluisterde Giancarlo.
Nu pas zag Tica dat haar vader zijn uniform aanhad.
Hoe kon Mars weten dat haar vader bij de politie was?
Dat klopte niet. Nou ja, maakte voorlopig niet uit.
Je kunt een verhaal niet in één keer kloppend maken.

'We zitten gevangen in een verhaal van Mars,' zei ze.
'Hij heeft onze verhalen gestolen uit onze hoofden.
O ja! Dan heeft hij ook gezien dat mijn vader politie is!
Daar zat ik aan te denken in de klas. Dan klopt het toch.
En van onze verhalen zit hij nu zijn eigen verhaal te maken.
En hij heeft óns ook gestolen, wij zijn zijn hoofdpersonen.
En ik weet zeker dat we nog heel enge dingen gaan meemaken.
Want hij wil het spannendste boek van de wereld schrijven.'
'En dat boek gaat over ons!' zei Giancarlo. 'Wow!
Maar ik weet niet zeker of ik daar zo blij mee ben.
Kunnen we echt niet ontsnappen?' vroeg hij.
'Nee, we moeten doen en zeggen wat hij schrijft.
Alleen onze gedachten zijn vrij. En onze woorden soms.
Als hij even niet schrijft. Als hij eet of piest of slaapt.

Maar onze lichamen zijn vastgelijmd op zijn papier.'
'We zitten dus écht in een verhaal?' vroeg Giancarlo.
Tica knikte. 'Ik voelde het gebeuren in de klas,' zei ze.
'Mars keek me aan en stapte door mijn ogen mijn hoofd in.
En hij trok alle laatjes open van mijn ziel.
Ik dacht dat hij alleen mijn gedachten wou roven.
Maar hij roofde mij. Mij helemaal. En jou erbij. Toch?'
'Ik voelde hetzelfde,' zei Giancarlo. 'Precies hetzelfde.
Alsof ik opgezogen werd. Door een stofzuiger.'

'En nu snap ik, waarom we hier zo snel waren.
Van Arashi naar Bushiribana lopen duurt toch veel langer?'
'Precies,' zei Tica. 'Mars kent de weg op het eiland niet goed.
Hij schrijft maar wat, die gek.'
'En daarom sloegen we niet op de vlucht met de anderen!
En daarom riep ik "vuile schoften"!' zei Giancarlo.
'Precies,' zei Tica. 'Mars schreef dat je dat riep.'
'Ja, want zelf wilde ik dat echt niet roepen.
Het floepte gewoon m'n mond uit. Als een ... als een kikker.'
'Er floepen massa's kikkers onze mond uit,' zei Tica.
Ze giechelden. In de nacht. Gevangen door drie mannen.
Cocaïnesmokkelaars. Waarvan er zeker één met een pistool.
Gevangen in een doodeng verhaal. En ze zaten te giechelen!

'Weet je wat ik het allerengste vind?' zei Tica. 'Wat?'
'Dat wat we nu zeggen ... dat Mars dat misschien ook schrijft.'
'Nee,' zei Giancarlo, 'dat geloof ik niet. Dit zijn wij zelf.
Maar we kunnen het testen. We moeten iets zeggen ...
We moeten dingen zeggen die Mars niet weten kan van ons.'
'Mars weet niet dat je onze taal niet spreekt,' zei Tica.
'Die spreek ik wel,' zei Giancarlo. 'Al heel lang.
Maar ik houd niet zo van praten. Ik teken liever.
Alleen met jou wil ik praten. Maar dat durfde ik nooit.'
En dat ... dacht Tica, was het allerfijnste in dit verhaal.
Maar dat zei ze niet, want dat durfde ze niet. Stom.
Ze zei alleen: 'Ik ben blij dat ik het weet.
Dan kunnen we ook praten als we weer uit dit verhaal zijn.'

'We moeten dingen zeggen die Mars niet heeft gezien.
Omdat we er niet aan dachten toen hij naar ons keek.
Eh... Mijn opa heet Pablo en woont in Peru.'
'Mijn moeder heette Quetica en is al vier jaar dood,' zei Tica.
'Dat kan hij niet weten en dus niet schrijven,' zei Giancarlo.
'We zijn even helemaal los van meneertje S.F. Mars.
Volgens mij heeft hij een leuke vrouw ontmoet.

Nou, van mij mag hij de hele nacht met haar dansen.
En daarna ontzettend lang onder de douche.
Dan hebben wij tijd om een plan te maken om te ontsnappen.'
'We kunnen ín het verhaal niet weg,' zei Tica.
'Dus we moeten proberen úít het verhaal te komen.
Als je in een verhaal kunt komen, kun je er ook weer uit.'

De drie mannen stonden nog steeds rustig bij elkaar.
Maar je wist dat ze ieder moment in actie konden komen.
Als Mars had bedacht hoe het verhaal verderging.
'Weet je wat die Mars is?' vroeg Giancarlo. 'Een sadist.'

We schrijven hem helemaal aan flarden

‘Was Mars maar een sprookjesschrijver,’ zei Tica.
‘Dat we zeven stukjes van een puzzel moesten vinden.
Die samen een landkaart vormden, waar een kruisje op stond.
En bij dat kruisje lag een sleutel begraven.
En met die sleutel konden we een geheime deur openmaken.
En dan stonden we weer in onze eigen wereld. De echte.’
‘Mochten we maar een monster verslaan,’ zei Giancarlo.
‘Hadden we maar kiezelsteentjes op ons pad gestrooid.
Dan wisten we de weg. Konden we maar een toverdrank maken.’

‘Kunnen de geesten van je voorouders ons helpen?’ vroeg Tica.
‘Met hun krachten? Weet jij hoe je ze op moet roepen?’
‘Nee,’ zei Giancarlo. ‘Jij?’ ‘Ik ook niet,’ zei Tica.
‘Kwamen de hoofdpersonen uit zijn andere boeken maar langs.
Dan konden zij ons zeggen wat we moeten doen,’ zei Giancarlo.
‘Nee man,’ zei Tica, ‘die konden toch ook niet ontsnappen!
Die hebben hun hele avontuur af moeten maken.
Tot ze dood waren. Of levend weer vrij werden gelaten.’
‘Als dit boek af is,’ zei Giancarlo, ‘zijn wij dan weer vrij?
En als hij ons dood laat gaan, zijn wij dan weer levend?’
‘Lang en gelukkig?’ vroeg Tica. ‘Dan moeten we trouwen.’
‘Ik heb er álles voor over om hier uit te komen,’ zei Giancarlo.

‘Konden we maar uit zijn computer springen.’
‘Nee, erín juist,’ zei Tica, ‘om zijn verhaal te veranderen.
Dan geven we de kinderen andere namen. Zoek en vervang.’
‘Welke kinderen?’ vroeg Giancarlo. ‘Dat is toch zielig!’
‘Weet ik het,’ zei Tica. ‘Quinn en Olivia. Of Effi of zo.’
‘Kun je beter Roodkapje doen,’ zei Giancarlo.
‘Die bestaat tenminste niet echt. En zij is wel wat gewend.
Roodkapje en hoe heet die met die lange neus? Pinokkio.
De een werd opgevreten door een wolf, de ander door een vis.
Die zijn niet bang meer voor enge mannen in de nacht.’
Zaten ze weer te giechelen. Hoe stom kun je zijn?

‘Mars schrijft trouwens niet op een computer,’ zei Tica.
‘Hij schrijft met een pen, dan heb je geen zoek en vervang.’
‘Konden we maar van de bladzijde springen,’ zei Giancarlo.
‘We moeten zijn pen afpakken,’ zei Tica. ‘Die zwarte.’
‘Oké,’ zei Giancarlo, ‘maar waar is hij en hoe komen we daar?’
‘Hij zit bij de Sidebar,’ zei Tica. ‘Hij drinkt rode wijn.’

‘Hoe weet je dat?’ ‘Lijkt me een goede plek.’ ‘Oké.’
‘Hij zit een joekel van een hamburger te eten.’
‘Met een grote smile op zijn gezicht natuurlijk,’ zei Giancarlo.
‘Hij moest eens weten wat hij ons aandoet. De sadist!
Zit daar lekker in het briesje, muziekje erbij.
En dan straks de hele nacht dansen met die vrouw!’

‘We zijn absoluut helemaal gestoord,’ zei Tica opeens.
Ze keek naar de drie mannen iets verderop.
Die stonden daar een beetje voor zich uit te ademen.
Ze keken wel maar ze zagen niets. Dat hoopte ze tenminste.
Tica haalde heel voorzichtig haar mobieltje uit haar zak.
Ze snapte niet dat het kon en hoe het kon, maar het kon.
‘Wie zal ik bellen?’ fluisterde ze. ‘De politie of de Sidebar?’
‘Als je maar niet je vader belt,’ zei Giancarlo. ‘Nee, gek!’
‘In kinderboeken heb je niks aan de politie,’ zei Giancarlo.
‘In kinderboeken moeten kinderen alles zelf oplossen.
Daarom heten ze kinderboeken.’ Weer wat geleerd.
Tica probeerde het nummer van de Sidebar op te zoeken.
Het lukte niet. ‘Geen bereik hier,’ zei ze.
‘Setar zeker?’ vroeg Giancarlo. Tica knikte.
‘Had je maar Digicel moeten nemen,’ zei Giancarlo.
‘Bel jij dan!’ siste Tica. ‘Als je alles zo goed weet!’
‘Arme immigranten hebben geen mobieltjes,’ zei Giancarlo.
Oei. Au. ‘Sorry,’ zei Tica. En ze werd opeens zó kwaad!

‘We moeten hier toch gewoon weg kunnen!’ zei ze.
‘Mars zit te eten, te drinken, weet ik veel. Hij schrijft niet.’
‘Hij staat te dansen,’ zei Giancarlo. ‘Op het plein.’
‘Ja, dat weet ik nou wel!’ siste Tica. ‘Ik ga naar hem toe.
We doen gewoon zo’n stom kinderboek van hem na.
Jij gooit een steen achter die mannen. Dan kijken ze om.
En op dat moment spring ik op en ik ren ervandoor.’
‘Naar die rottige schrijver van ons,’ zei Giancarlo. ‘Oké.’
Hij stak zijn hand uit en pakte een steen ...
Hij stak zijn hand uit ... Hij stak ... Hij ... Nee dus.
En Tica stond op ... Ze stond ... Ze ... Nee dus.
Ze bleef zitten. En Giancarlo gooide geen steen.
Ze moesten blijven waar Mars was gebleven met schrijven.
Daar moesten ze blijven tot hij verder schreef.

‘Hij keek ons in onze ogen,’ zei Tica. ‘Als een ogendokter.
Met een laserstraal. Maar … ik keek hem ook in zíjn ogen!
Dan moet ik toch ook zíjn ziel kunnen roven?’ zei ze.
‘Wow!’ zei Giancarlo. ‘Yes!’ zei Giancarlo.
‘Meesterlijk! Wat hij kan, dat kunnen wij ook. Yes!
Yes! Laten we hem ook maar eens lekker te pakken nemen!
Dan mag hij ook eens doodenge dingen meemaken.
Daar zal hij van opkijken, die lafbek met z’n glaasje wijn.
En z’n gigantische hamburger. En die leuke vrouw.
Ons hier half verlamd een beetje achter zitten laten?
Come on, Tica, we schrijven hem helemaal aan flarden!’

‘Eén probleem,’ zei Tica. ‘We hebben geen pen en papier.’
Giancarlo stak zijn hand diep in zijn overhemd.
‘Potlood en papier ook goed?’ vroeg hij. Hij grijnsde.
Hij haalde zijn schetsboek tevoorschijn. En een potlood.

Een kind reist nooit alleen

'Mars heeft zijn eten op,' zei Tica. 'Begin daar maar mee.'

Mars had zijn eten op, een koekel van een hamburger.
'Heeft het meneer gesmaakt?' 'Voortreffelijk, schatje.
Doe nog maar een glaasje rode wijn,' zei Mars.
De schrijver nam zijn blocnote op schoot.
Hij las wat hij die avond allemaal al had geschreven.
Hij was tevreden. Hij vond het een fantastisch verhaal.
Maar nu? Wat zou hij eens met die twee kinderen doen?
Dood laten gaan? Eentje kon wel. Toch? Of alle twee?
Klik, klik, uit, in, uit, ging het puntje van zijn zwarte pen.
De vogeltjes hipten rond, op zoek naar koek.

Giancarla had een prachtig handschrift, zag Tica.
Ze bedachten het verhaal samen, maar Giancarla schreef.
'Nu moet er iets gebeuren waardoor ons verhaal verandert.
Waardoor het goed afloopt,' zei Tica. Giancarla schreef:

S.F. Mars zette zijn pen op papier en begon te schrijven.

'Niet doen!' siste Tica. 'Hij moet eerst ...' Ze was te laat.
De drie mannen keken haar en Giancarla opeens strak aan.
Twee hadden een gevaarlijke, een echte vuile blik in hun ogen.
En haar vader keek ... heel vreemd. Alsof hij om hulp vroeg.
Ze liepen naar de kinderen toe. 'Schrijven!' riep Tica. 'Nu!'
'Maar wat, wat dan?' vroeg Giancarla. 'Iets!' riep Tica.
'Je moet iets schrijven waardoor híj niet meer kan schrijven!
Er moet iets met hem gebeuren. Iets verschrikkelijk engs.
Wat hij kan, kunnen wij toch ook! Iets met zijn kinderen. Nu!'
De mannen waren heel dichtbij. Tica kon hun zweet ruiken.

'Meneer, mag ik u even storen?' vroeg een stem. Mars keek op.
Hij zag een oude gerimpelde man met indiaanse trekken.
'Ik hoorde dat u op zoek bent naar oude indiaanse verhalen.
U werkt aan een boek over Aruba?' Mars knikte.
'Ik kan u helpen,' zei de indiaan. 'Wat wilt u het liefst horen?'
'Iets over kinderen,' zei Mars. 'Ik schrijf kinderboeken.'
'Laat u wel eens kinderen doodgaan in uw boeken?'
'Soms,' zei Mars. 'Ik houd van spanning en sensatie.'
'Dan is dit een mooi verhaal voor u,' zei de oude indiaan.
En hij begon te vertellen. Mars luisterde en legde zijn pen neer.

'Wow,' zei Tica. '*Saved by the bell.*' Ze zuchtte diep.
De mannen stonden op nog geen twee meter bij ze vandaan.
Maar ze kwamen niet dichterbij. Ze keken in de verte.
Zou de maan nu ook stilstaan aan de hemel? dacht Tica.
'Die oude indiaan,' zei Giancarlo, 'is mijn opa in Peru.'
'Opa Pablo?' Giancarlo knikte. 'Kent hij veel verhalen?'
'Hij wel. Ik niet,' zei Giancarlo. 'Maar ik verzin wel wat.'

'De Inca's geloven dat een kind nooit alleen sterft.
Als er een kindje doodgaat, sterft er ook een ander kind.
Precies tegelijk. Zodat ze hand in hand de reis kunnen maken.
De lange reis naar het dodenrijk. Een kind reist nooit alleen.
Ze kennen elkaar niet maar onderweg worden ze vrienden.
Soms leefde zo'n kindje ver weg over zee,' zei de indiaan.
Het telefoontje in de tas van S.F. Mors rinkelde.
'Mooi verhaal,' zei hij. 'Sorry, mijn vrouw belt uit Nederland.'

'Hoi lieverd, wat bel je laat! Twee uur 's nachts bij jullie!
Wat? Hoe bedoel je? Hoe ziek? Tweeënveertig graden koorts?
Heb je de dokter ...? Ja natuurlijk. Sorry. En wat zei ze?
Hoe bedoel je? Hoe kan een dokter niks van koorts snappen?
Sorry sorry sorry dat ik hier zit. Ja, natuurlijk ben je bang.
Ik ben ook bang. Kan Mereltje niet naar het ziekenhuis?
Daar ben je al! En wat zeggen ze daar dan, de doktoren?'

'Vraag of ze vreemde ijldromen heeft,' zei de oude indiaan.
'IJlt ze heel erg?' vroeg Mors. Hij luisterde en knikte toen.
'Wacht,' zei hij, 'er is iemand die ons misschien kan helpen.'
Hij legde zijn hand op zijn mobieltje en fluisterde:
'Ze is totaal in paniek, ze schreeuwt en slaat om zich heen.
Ze schreeuwt dat ze niet dood wil, niet wil verdrinken.
Dat ze haar niet van de rotsen mogen gooien.
Dat ze niet te pletter wil slaan. En bang is voor haaien.'
'Ze zoekt contact met een ander kindje,' zei opa Pablo.
'Ze zoekt een reisgenootje voor de lange reis die wacht.'
'Gaat ze ...?' vroeg Mors. Tranen liepen langs zijn wangen.
Hij was drie keer witter dan al hij al was.
'Gaat mijn kleine meisje dood?' Opa Pablo knikte.
'En er is geen koning die haar weer beter maken kan.'
'Wat kan ik doen?' snikte Mors. 'Niks,' zei opa Pablo.
'Zij is in Nederland en jij bent ver weg op Aruba. Tenzij ...

Tenzij jouw meisje Merel niet roept, moor wórdt geroepen.
Misschien sterft er een kind heel ergens onders in de wereld.
In Chino, in Austrolië, in Afriko of … hier op Arubo.
En heeft dot kind jouw Merel uitgekozen voor de reis.
Als je dot ondere kind zou kunnen redden, don …'
'Wot don?' 'Don is er geen reis en hoeft Merel niet mee.'
'Moor het is moor een verhool!' schreeuwde Mors.
'Je weet dot olles wat je kunt bedenken echt bestoot.'
Dot woren de lootste woorden von de oude indioon.
Mors wilde nog iets tegen hem zeggen.
Moor mijn opo wos verdwenen. Terug noor Peru.
Mors hoolde zijn hond von zijn mobiel en zei …

'Maak nog een dochtertje ziek!' zei Tica. 'Voor mij.
Voor alle zekerheid. Ik weet niet wat ze van plan zijn.'
'Ik ben vergeten hoe ze heet,' zei Giancarlo. 'Maaike.'
'Oké,' zei Giancarlo. En hij schreef verder:

Mors hoolde zijn hond von zijn mobiel en zei:
'Ik bel je zo terug. Misschien kon ik iets doen … Wot?
Nee, olsjeblieft niet! Kleine Mooike ook? Nee!
Lieverd, lieverd, blijf rustig. Ik ben bij jullie.
Ik ben ver weg, weet ik, moor ik ben toch bij jullie.
Iemond zit te rommelen met … Iemond heeft me te pokken.
We hebben moor één kons en die go ik nu grijpen.
Vertrouw me. Ik weet wot ik moet doen. Ik bel je zo.'
Hij verbrok de verbinding en riep de serveerster.
'Een dubbele espresso,' zei hij en hij begon te schrijven:

In de verte klonk opeens een gillende sirene.
'Dat zijn mijn collega's van de politie,' zei Tica's vader.
Felle autolampen beschenen de vlakte.
De donkere man richtte zijn pistool op de kinderen.
'Maak het niet erger dan het is,' zei de witte. 'Wegwezen!'
De drie mannen renden de ruïne uit, de nacht in.
Tica en Giancarlo sprongen op en begonnen te zwaaien.
Vijf minuten later zaten ze veilig in de politieauto.
'Waar wonen jullie?' vroeg een agent.
'Breng ons maar naar de Sidebar, in de stad,' zei Tica.

In wat je zelf hebt bedacht, durf je alles

Mars stond ze op te wachten. Een lege koffiekop in zijn hand.
'Zaten jullie echt in mijn verhaal?' vroeg hij.
'Echter kan niet,' zei Giancarlo. 'We waren bijna dood, man.
Wat was je van plan? Ons voor de haaien gooien?'
'Het spijt me,' zei de schrijver. 'Ik wist niet dat zoiets kon.
Ik heb nog nooit over echte kinderen geschreven.
Ik verzon ze altijd – daar had niemand last van.'
'Doe dat dan de volgende keer maar weer,' zei Giancarlo.
'Het spijt me. Echt,' zei Mars. Hij was nog steeds lijkbleek.
'Ik had het opeens in de gaten. Toen iemand, toen iemand ...
Ik zit in een verhaal! Iemand zit mij te schrijven!'
'Ja,' zei Tica, 'dat zijn wij. Giancarlo en ik. Goed hè?
Als je ons leven steelt, dan stelen wij jouw leven.
Met je dochtertjes erbij. Wat jij kunt, kunnen wij ook.'

'Kun je dan nu, please, verder schrijven?' vroeg Mars.
'Wil je je meisjes dood of levend?' vroeg Giancarlo vals.
'Levend natuurlijk, o alsjeblieft, weer helemaal gezond.
Ik heb jullie toch ook gered!' zei de arme schrijver.
'Schrijf maar dat zijn mobieltje rinkelt,' zei Tica.
Giancarlo sloeg zijn schetsboek open en schreef:

Meneer Mors hod ontzettend spijt von wot hij hod gedoon.
Doorom zei Tico: 'Schrijf moor dat zijn mobieltje rinkelt.'
En dot gebeurde. Mors hod het toestel ol in zijn hond.
'Bericht uit Nederlond,' zei Gioncorlo. 'Goed nieuws.'
Meneer Mors nom op en luisterde. Hij huilde ols een kind.
De koorts von Merel en ... en ... die ondere wos geweken.
Ze ijlden niet meer. Ze mochten de volgende dog noor huis.
'Ik loot nooit meer een kind doodgoon in een boek,' zei Mors.
'Door ben ik blij om,' zei zijn lieve vrouw in Nederlond.
En ze wos ook blij dot hij niet met een ondere vrouw donste.
En Gioncorlo en Tico woren net zo blij. Meneer Mors zei:

'Pfff, dat is goed afgelopen! Daar drinken we er een op.
Ik neem een glaasje rode wijn. Wat willen jullie?'
Giancarlo hoorde zijn vraag niet, hij zat opeens te tekenen.
Stenen. Rotsblokken. Zoiets. Tica wilde een kop thee.
'Je verhaal is een waardeloos verhaal geworden,' zei ze.
'Ja,' zei Mars, 'het einde slaat helemaal nergens op.
Als dat in een boek komt, lacht iedereen me vierkant uit.'

‘Ik vond het einde juist het mooist,’ zei Giancarlo.
En daarna tekende hij verder. Rotsblokken. Stenen.

‘Maar,’ zei Tica, ‘het begin – dát was goed.
Het zwemmen was leuk en de hippies waren leuk.
En met die torentjes vol cocaïne werd het fijn spannend.
En al helemaal toen die drie criminele mannen kwamen.
Het is eigenlijk een prachtig verhaal. Alleen dat einde ...’
‘Hoe zou jij het doen?’ vroeg de schrijver aan Tica.
Daar had Tica op gewacht! ‘Nou,’ zei ze, ‘nou ...’
Er begon iets te gloeien in haar borst en haar hoofd.
Ze zag alles voor zich. ‘Er moet een gevecht in,’ zei ze.
‘Een *shoot-out*. Dan kunnen ze je boek later verfilmen.’

‘En wie gaat er vechten met wie?’ vroeg S.F. Mars.
‘Giancarlo en ik,’ zei Tica. ‘Met die cocaïnemannen.’
‘Wil je dan terug in het verhaal?’
‘Als je precies opschrijft wat ik zeg, dan wel,’ zei Tica.
Ze was zo enthousiast, dat ze vergat om ‘u’ te zeggen.
‘Denk je dat ik de schoften laat ontsnappen? No way!
Die wil ik graag persoonlijk aan de politie geven.
En mijn vader heeft heel wat uit te leggen.’
‘Nou, kom maar op dan,’ zei Mars. ‘Wat is je plan?’
Tica nam een slok thee en begon te vertellen.

Giancarlo leek verdwenen in zijn hoofd.
Hij keek naar wat hij daar zag en dat tekende hij.
Hij leek niets te horen van wat Tica vertelde.
Terwijl Tica het toch zo spannend mogelijk maakte.
Met de allermooiste woorden die ze kon verzinnen.
Pas tegen het einde van het verhaal leek hij weer iets te horen.
‘Maar ik wil niet meer meedoen!’ piepte hij.
‘Je kunt een dame niet alleen laten in zo’n eng avontuur.’
‘Jawel hoor,’ zei Giancarlo. ‘Met veel plezier zelfs.’
‘Zoiets doe je niet,’ zei Tica, ‘als je een echte heer bent.’
‘Ga ik dood?’ vroeg Giancarlo. ‘Dat merk je vanzelf.
Doe niet zo kinderachtig, man,’ zei Tica. ‘Kom mee!
Ik wil niet dat je nu tegen gaat stribbelen.
En het is een hartstikke goed verhaal, Giancarlo.’
‘Maar het is nog enger dan de vorige keer!’ zei Giancarlo.

Tica trok hem zijn schetsboek uit handen en keek.
‘Wat is dit nou?’ vroeg ze. ‘Zijn wij dat?’
Ze zag een bergtop waarop twee rotsblokken stonden.
In één ervan zag ze duidelijk haar eigen gezicht.

In het andere dat van Giancarlo. Ze stonden vlak naast elkaar.
'Dat zijn wij als we dood zijn,' zei Giancarlo. 'Straks of zo.
Zo blijven we altijd bij elkaar, wat er ook gebeurt.'
En meteen gebeurde er iets engs: Tica gaf hem een zoen.

'Prachtig,' zei Mars. 'Maar nog één ding:
weet jij heel zeker, meisje, dat die derde man je vader is?'
'Honderd procent zeker!' zei Tica. 'Dat maakt het juist zo mooi!
Dan wordt dit het beste boek dat je ooit hebt geschreven.'
Mars glimlachte. Er was weer wat kleur op zijn gezicht gekomen.
'Waar wil je dat we verdergaan?' vroeg hij.
'Bij dat we de zweetlucht van die mannen kunnen ruiken.'
Mars pakte pen en papier. 'Zijn jullie er klaar voor?' vroeg hij.
'Ik wel,' zei Tica. 'Ik niet,' zei Giancarlo. En Tica zei:
'Je moet wel aan één stuk doorschrijven.
Want de momenten waarop je stopt zijn afschuwelijk.
Dan kunnen we nadenken over wat er met ons gebeurt.
Maar we kunnen niks doen. Net als mijn demente oma.
Als ze doorheeft dat ze dement is. In een helder moment.'
'Ik haal mijn pen niet van het papier voor het verhaal af is.
Oké?' zei Mars. 'Klaar voor de start?' Tica knikte.
'In wat je zelf hebt bedacht, durf je alles,' zei ze.

Een haai zo groot als een vliegtuig

De mannen waren heel dichtbij. Tica kon hun zweet ruiken.
Ze roken naar vis die in de zon heeft gelegen.
En zo keken ze ook: als vis die in de zon heeft gelegen.
Er zat geen leven in die ogen. Tica zag alleen de dood.
Ze zouden voor een halve dollar hun eigen kind vermoorden.
Die witte en die zwarte dan. Haar vader keek naar de grond.
Ze kon zijn ogen niet zien. 'Vaarwel,' fluisterde Giancarlo.
'Deze mannen laten ons niet leven na wat we hebben gezien.'
Meteen werd de loop van het pistool tegen zijn slaap gezet.

'Opstaan,' zei de donkere man. 'Kop dicht en lopen. Nu!'
Tica en Giancarlo krabbelden overeind, stijf van het zitten.
De maan keek op ze neer als het oog van een cycloop.
De wind floot door de kieren in de ruïne van Bushiribana.
Maar de maan en de wind konden niet helpen. Dat kon niemand.
Giancarlo liet schetsboek en potlood in zijn overhemd glijden.
Hij pakte Tica's hand. 'Ik houd van je,' zei hij.
'Al vanaf de eerste dag dat ik je zag ben ik verliefd op je.'
'Ik ...' zei Tica. 'Koppen dicht!' schreeuwde de witte man.
Hij duwde ze de vlakte op. Tussen de stenen torentjes door.
Naar zee. Naar de golven die zwaar tegen de rotsen beukten.

'Wacht!' zei vader. 'Wachten is tijdverlies,' zei de witte.
'Wat wil je?' vroeg de donkere. 'Word je slap in je knieën?
Wil je deze schattige verliefde kindertjes vrijlaten?
Wil je dat ze naar jouw politievriendjes gaan en alles vertellen?
Wil je de rest van je leven achter tralies zitten?'
'Nee nee nee, natuurlijk niet,' zei vader. 'Maar ik dacht ...'
'Van denken komt alleen maar ongeluk,' zei de witte man.
'Oké,' zei vader, 'maar ik dacht: we missen toch twee zakjes?
Misschien ...' Hij stak zijn hand in de broekzak van Giancarlo.
En trok een plastic zakje coke omhoog. 'Hebbes!'
'*Now you're talking*,' zei de witte. '*Check the chick*.'
Vader stak zijn hand in de broekzak van Tica.
Hij stond achter haar. Zijn mond was vlak bij haar oor.
'Ik laat dit niet gebeuren,' fluisterde hij. 'Ik ga je redden.'
Hij viste de cocaïne uit haar zak en hield die omhoog.
'En dat is twee,' zei de witte man. 'Mooi op tijd.
Het zou zonde zijn als het spul ook de zee in ging.
Wil je kijken hoe wij je dochtertje over de rand gooien?'
'Of wil je het liever zelf doen?' vroeg de donkere man.

Hij richtte zijn pistool op vader. ‘Wacht,’ zei vader weer.
Een hoge golf sloeg tegen de rots en spoelde hun voeten.
‘Vuile schoften, vuile schoften!’ riep Giancarlo.
‘Als ik dood ben kom ik iedere nacht bij jullie langs.
In je dromen. Met een mes. En ik snijd jullie oogleden af.
Zodat je nooit meer kunt slapen. En dan sterf je van angst.
Voor de indianenjongen met het mes. En de vurige ogen.’
‘Komt er nog wat van?’ vroeg de donkere man aan vader.
‘Ze moeten verdwijnen. Ze hebben te veel gezien,’ zei de witte.
‘Wacht!’ zei vader. ‘We wachten niet langer,’ zei de witte.

Giancarlo was nu zó bang dat hij grappig begon te doen:
‘Zullen we verdrinken en dan te pletter slaan tegen de rots?
Of zullen we te pletter slaan en daarna pas verdrinken?
Of zullen we verdrinken en opgevreten worden door een haai?
Of te pletter slaan en daarna opgevreten worden door een haai?
Of worden we meteen al opgevreten door een haai?
Dan hoeven we niet meer te verdrinken en te pletter te slaan.’
‘Hé! Houd eens op, wil je!’ zei Tica. ‘Alles komt goed.’
‘O,’ zei Giancarlo, ‘dus we worden ingeslikt door de haai!
Een haai zo groot als een vliegtuig. Een Boeing 747.
En we leven de rest van ons leven in de maag van die haai.
Nog lang en gelukkig. En we trouwen en we krijgen kindjes.
Een stuk of dertig, want we hebben toch niks anders te doen.
En dan worden we oud en dan sterven we in die haai. Ook fijn.’
En toen ... gebeurde er opeens van alles. En heel snel.

Tica’s vader sloeg het pistool uit de handen van de donkere man.
Hij schopte het de zee in. ‘Wat doe je nou?’ riep de witte.
Vader trapte hem recht in zijn kruis. De man sloeg voorover.
De donkere balde zijn vuisten. ‘Hier krijg je spijt van,’ zei hij.
‘We zullen je politievriendjes alles over je vertellen.
Alles wat je hebt gedaan. Met de foto’s en de hele shit erbij.
Dan hang je. Dan bungel je. We maken je kapot, broeder.’
Hij sprong op vader af en sloeg. Maar Tica’s vader dook weg.
Goeie move. Hij sloeg terug maar miste ook. ‘Pas op!’ riep Tica.
De witte kerel greep vaders benen. Vader wankelde en viel.
De donkere sprong boven op hem. ‘Tica!’ riep vader. ‘Tica!
Ik kwam hier alleen om jou te zoeken. Ik was zo ongerust.
Je kwam niet thuis uit school en ik dacht: waar is ze toch?’
Hij loog. Tica wist het. ‘Het is een zieke wereld, papa,’ zei ze.
De donkere man hief zijn vuist. Vader trok zijn dienstpistool.
Hij gooide het naar Tica. En werd knock-out geslagen.
Tica ving het pistool en richtte het op de twee mannen.

‘Blijf waar je bent,’ zei ze. ‘En je handen omhoog.
Giancarlo, bind ze vast.’ ‘Ik heb geen touw,’ piepte Giancarlo.
‘Meisje, doe niet zo dom,’ kreunde de witte man. Hij stond op.
‘Dat is een heel gevaarlijk dingetje dat je daar in je hand hebt.
Dat kan zomaar boem boem doen.’ Hij kwam op Tica af.
‘En je weet nooit waar het kogeltje terechtkomt,’ zei hij.
‘Misschien wel in je eigen lieve hoofdje. Dat doet pijn, hoor.
Geef het dingetje maar aan ome Nick.’ Hij stak zijn hand uit.
En Tica schoot. Tica schoot twee keer. Twee keer raak.
Ze schoot de twee mannen dwars door hun knieschijf.
Dat had ze van vader geleerd.

De mannen sloegen vloekend van de pijn tegen de vlakte.
Bloed kleurde hun broekspijpen rood. 'Wow,' zei Giancarlo.
'Bel de politie,' zei Tica. 'Geen bereik,' zei Giancarlo.
'Mijn vader heeft een portofoon,' zei Tica.
'Doe alsof je mijn vader bent. Praat met je zwaarste stem.'
Giancarlo pakte de mobilofoon. Hij kreeg meteen contact.
Hij praatte met een zware stem, van zeker twintig kilo.
'Met de vader van Tica,' zei hij. Dat was dus niet zo slim.
Maar daarna vertelde hij heel precies wat er was gebeurd.
'Ze geloofden me!' zei hij toen het gesprek was afgelopen.
'Ze komen meteen naar ons toe. In de helikopter. Wow!'
Hij danste in het rond en schopte zes stenen torentjes om.
Tica hield het pistool op de twee mannen gericht.
Maar die kermden alleen nog maar en konden niet opstaan.
'Slap in de knieën?' vroeg Tica. Lekker om te zeggen.
Haar vader sloeg zijn ogen op. 'Waar ... waar ben ik?'
Hij zag Tica en zei: 'Lieverd, ik moet je iets vertellen.'

Het hele eiland is van jou

'Twee jaar geleden dronk ik een kop koffie in een café.
Het was overdag. Ik had dienst. Ik had mijn uniform aan.
Aan de bar ontmoette ik twee mannen. Joviale kerels.
Hollanders. De ene was donker, de ander was wit.
Ze vroegen naar het leven op Aruba. Waar ik woonde.
Of ik gelukkig was met mijn werk. En ik vertelde alles.
Ook dat ik het liefste dochtertje van de wereld had.
Tica. Eigenlijk Quetica. Ik liet ze een foto van je zien.
Ze vonden je cute en prachtig, echt een schatje.
Ik zou wel trots zijn. Nou en of. Ik gloeide van trots.

Ik had niks in de gaten! Ze wilden met mij op de foto.
Armen over elkaars schouders geslagen en glimlachen maar.
Ze beloofden me de foto toe te sturen en we namen afscheid.
Vrienden voor het leven. Stevige hugs en zij betaalden.
O ja, zeiden ze toen we buiten stonden. Kom jij langs de airport?
Ik kan er wel even langsrijden, zei ik. Ik was zo stom, Quetica!
Of ik dan even een pakje wilde afgeven bij de douane.
Ze noemden de naam van een man die daar werkte.
Ik stapte fluitend in mijn auto en bracht het pakje weg.

Drie dagen later stonden ze voor mijn deur.
Ik liet ze binnen. Wat een mooi huis heb je, zeiden ze.
Ze zagen jou, je sliep. En wat een schattig dochtertje!
Je wilt vast niet dat haar iets heel erg naars overkomt.
Toen begon ik onraad te ruiken, Quetica. Maar het was te laat.
Ze vroegen of ik nog een pakje naar de airport wilde brengen.
Ik zei dat ik daar geen tijd voor had. Dat ik er geen zin in had.
Het kan ook zonder zin, zeiden ze. Of je maakt maar zin.
We weten waar je woont. We weten je altijd te vinden
En we kunnen ook deze foto laten zien aan je bazen.
De foto van ons drieën, armen over elkaars schouders.
Eén telefoontje naar de FBI en ze weten wie wij zijn.
En wat wij doen. En als ze jou dan met ons zien ...
Vaarwel baan, vaarwel huis, hallo gevangenis.
Vaarwel lief klein dochtertje! Ik had geen keuze, Quetica.

Ik bracht het pakje naar de airport. Een week later weer een.
Ik moest steeds vaker iets voor ze doen. Steeds grotere klussen.
En ik deed het. Ik wist niet hoe ik aan ze kon ontsnappen.'
In de verte klonk het geronk van een helikopter.

‘Ik wist alleen dat ik jou moest beschermen, Quetica.
Daarom mocht je het huis nooit uit. Ik was zo bang!
En daarom,’ zei vader, ‘leerde ik je vechten en schieten.’
‘En schieten kan ze!’ riep Giancarlo. ‘Boem boem!’
De helikopter landde. Er sprongen agenten uit.
‘Nu mag ik toch wel het huis uit na school,’ zei Tica.
‘Zeker weten,’ zei haar vader. ‘Het hele eiland is van jou.’

‘Alles in orde?’ vroegen de agenten. Vader knikte.
‘Hoe kwam jij hier zo snel?’ vroegen de agenten.
‘Nou ...’ zei vader. ‘Hij hoort bij ons!’ riep de donkere man.
‘Hij werkt met ons samen. Je moet hem ook arresteren!’
‘Welnee!’ zei Tica snel. ‘Het komt allemaal door mij.
Ik was weggelopen van huis. En papa zocht me.
Hij vond mij en Giancarlo hier. Maar niet ons alleen.
Wij waren gevangengenomen door die boeven daar.
Papa heeft ons gered.’ Ze sloeg haar armen om vader heen.
‘Ze wilden ons in zee smijten,’ zegt Giancarlo.
‘Omdat we al die zakjes met cocaïne hadden gezien.
We hadden gezien dat ze die uit de torentjes haalden.
Maar Tica’s vader heeft ons gered. Met z’n pistool.
Hij schoot ze zo, boem boem, dwars door hun knieën.
Had je ze moeten zien kijken!’ Giancarlo grijnsde breed.

Vader en een andere agent namen de boeven mee.
Ze werden in hun eigen auto naar de gevangenis vervoerd.
Tica en Giancarlo werden thuisgebracht door de helikopter.
‘Die twee mannen zochten we al heel lang,’ zei de piloot.
‘We wisten dat ze cocaïne smokkelden, maar niet hoe.
Nooit geweten dat die troep in die torentjes zat.
En al helemaal niet dat die maffe hippies smokkelaars zijn.
Die krijgen we ook nog wel te pakken. Mooie vangst.’

Tica en Giancarlo keken door de raampjes naar beneden.
Ze zagen hun eiland in het licht van de bijna volle maan.
Ze zagen de noordkust met de woeste golven.
Een landschap zoals de goden het hebben geschapen.
Ze zagen het menselijk gewriemel daar niet meer:
het plastic, de aangespoelde schoenen, de stenen torentjes ...
Ze zagen de Hooiberg en de huizen van Santa Cruz.
En de Kristalberg, waar vroeger indianen woonden.
'Ze moesten die torentjes verbieden,' zei de piloot.
'Dan komen er nooit meer drugs hier. *One Cleon Island*.
En het is ook géén gezicht, die idiote dingen.'
Tica en Giancarlo glimlachten naar elkaar.
'Dit is veel beter dan die politieauto, toch?' zei Tica.
'Ja,' zei Giancarlo. 'Dit is echt een *hoppy end*.'
En hij nam heel lief en zacht haar hand in de zijne.

De stenentorentjesomvertrappers

'Ie-ie-ie-ie-ie-ie!' roepen de kinderen. 'Tica is met Giancarlo!
Ze zitten hand in hand! Lekker zoenen! Ie-ie-ie-ie-ie-ie!'
Het is waar. Ze zitten hand in hand naast elkaar in de klas.
Tica en Giancarlo. En de kinderen gillen.
'Ho ho ho ... Jongens, even stil,' zegt juf Muriël.
'Heeft er tot slot nog iemand een vraag? Effi?'
'Hoelang doet u over het schrijven van een boek?' vraagt Effi.

'Je kunt een verhaal in drie minuten bedenken,' zegt Mars.
Dat klopt, denkt Tica, dat klopt precies.
'Maar het opschrijven duurt natuurlijk veel langer,' zegt Mars.
Tica trekt haar hand voorzichtig uit de hand van Giancarlo.
'Het hangt ervan af hoe dik het boek is,' zegt Mars.
'Soms duurt het een maand, soms een halfjaar, soms een jaar.
Ik kan gemiddeld twee boekpagina's per dag schrijven.
Soms wilde ik dat er draadjes uit mijn hoofd kwamen.
En dat die aangesloten waren op mijn computer.
Dat alles wat ik bedenk meteen op het scherm te lezen is.
Maar helaas!' 'Omdat u met een pen schrijft,' zegt Quinn.
'Jij snapt het,' zegt Mars. Hij lacht en staat op.
'Mag ik een enorm applaus voor meneer Mars?' zegt juf.
De kinderen klappen. Mars maakt een diepe buiging.
Hij kijkt nog even recht in de ogen van Tica.
Hij legt zijn handen tegen elkaar voor zijn borst en knikt.
Heel klein. Een knikje van niks. Maar Tica ziet het.
Dan gaat de bel. En iedereen rent naar buiten.

'Giancarlo,' vraagt Tica als ze op het schoolplein staan.
'Giancarlo, heb jij hetzelfde meegemaakt als ik?
Waren we samen in ons verhaal?'
Giancarlo haalt zijn schouders op. Hij verstaat haar niet.
'Jij, ik,' zegt Tica. 'Bushiribana. Boeven. Cocaïne.'
Giancarlo haalt zijn schetsboek uit zijn overhemd.
Hij slaat het open en scheurt er een bladzijde uit.
Hij geeft haar een tekening. 'Voor jij.' Tica kijkt.
Ze ziet de bergtop met de twee rotsblokken.
Het ene met haar gezicht, het andere met dat van Giancarlo.
Ze staan vlak naast elkaar. 'Dus toch,' zegt Tica zacht.

Ze kijkt weer op. Giancarlo heeft een vuurrood hoofd.
Echt een kop van gloeiend ijzer. En opeens rent hij weg.
'Wacht!' roept Tica. Maar Giancarlo wacht niet.
Hij rent weg en kijkt niet om. Zo lief!

De volgende ochtend drinkt S.F. Mars koffie bij de Sidebar.
Hij heeft te pakken waar hij naar op zoek was.
Een Arubaans verhaal. Cadeau gekregen van een meisje.
Een meisje dat hem door haar ogen binnenliet in haar hoofd.
Hij kon alles zien wat ze dacht en bedacht.
Maar ... hij is ook te pakken genomen door een verhaal.
Van datzelfde meisje! Gek dat hij haar naam niet kent.
Een verhaal over zijn dochtertjes. Dat ze zo ziek waren.
Ook allemaal verzonnen, maar het leek ontzettend echt.
Mars denkt na. Hij voert zijn koek aan de vogeltjes.
Klik, klik, uit, in, uit, gaat het puntje van zijn zwarte pen.

Het einde van het verhaal is veel te slap, denkt hij.
Dat gedoe over de liefde, jèg, dat moet beter kunnen.
Mars houdt van liefde in het echt, maar niet in zijn boeken.
En One Clean Island ... Ja hoor. Droom maar lekker verder.
Zo makkelijk los je die smerige drugsproblemen niet op.
Misschien kan hij hier op het eiland nog iets verzinnen.
Een spannender einde voor zijn boek. Het is dinsdag.
Hij vliegt zaterdagmiddag pas naar Curaçao.
En die avond terug naar Nederland. Nog vier volle dagen.

Hij wil vrijdag gaan dansen op het plein in de stad.
Zijn Hollandse houten heupen voelen al wat soepeler.
Alsof de zon er olie in gedruppeld heeft.
Hij wil nog naar Baby Beach en San Nicolas.
En hij wil een dag op zijn rug in het hete zand liggen.
Om lekker bruin door de Hollandse winter te gaan lopen.
En ondertussen misschien dus nog wat schrijven.
Aan zijn allerspannendste boek. Een titel heeft hij al:
De stenentorentjesomvertroppers. Hij denkt na.

Hij ziet de ogen van het indiaanse meisje voor zich.
Ze kijken hem strak aan. Ze worden groter en groter.
Ze komen steeds, steeds dichterbij.
Het is alsof hij van een hoge rots in zee duikt.

Een rat van angst

De volgende ochtend dronk S.F. Mors koffie bij de Sidebor.
Er knoogde iets oon zijn hersenen: een rot von ongst.
Het kwom door het verhool dot de kinderen bedochten.
Over Merel en ... en over zijn ondere dochtertje.
Mors hod opeens heimwee. Hij wilde noor huis. Nu.
Hij wilde zijn meisjes in zijn ormen houden. Alle twee.
Hij zou ervoor zorgen dot ze nooit meer ziek werden.
Hij bleef oltijd bij ze, hij ging nooit meer weg.
Hij zou ze beschermen tot ze oude vrouwtjes woren.
Zools die politieogent zijn dochter beschermde. Hij...
Flouwekul! Het wos moor een verhooltje. Ik blijf hier.
Sterk zijn. Dopper zijn. Docht hij. Alles voor mijn boek!
Hij bestelde nog een kop koffie en een glos woter.
'Wilt u er een krantje bij?' vroeg de serveerster. 'Groag.'

Mors bloderde door de kront. Veel buitenlondse politiek.
En nog meer sport. Advertenties. Don: NIEUWS OVER ARUBA.
Pagino's vol cornoval op komst. Vrolijke foto's in kleur.
Mors sloeg nog een blodzij om. En door ...
Een foto sprong zijn ogen in: die twee kinderen!
ONE CLEAN ISLAND *stond er in enorme letters boven.*
En eronder: Schoolkinderen rollen drugsbende op.
Hoe kon dit? Door stond het hele verhool, zijn verhool!

Woren ze gisterenovond noor de noordkust gegoon?
En hodden ze doar olles echt meegemookt?
Of hodden ze hun verzonnen verhool oon de kront verteld?
En hod de journolist het geloofd en opgeschreven?
Dot kon toch niet? Zo stom zijn ze niet bij een kront!
Die willen horde bewijzen. Het was dus echt gebeurd ...
Moor dot kon niet gisterenovond geweest zijn.
Don zou het niet 's ochtends ol in de krant stoon.

Dus wos het gebeurd ... toen het meisje het bedocht!
Wot zij in hoor hoofd zog, dot gebeurde in het echt.
Het hele avontuur bij de goudsmelterij von Bushiribona.
Moor don ook ... de hoge koorts von zijn dochtertjes!

Ik word gek, docht Mors, olles loopt door elkoor heen.
Alle verholen en olle tijden. Zijn hoofd leek een spookhuis.
Uit olle hoeken en goten doken krijsende skeletten op.
Ze stoken hun ofgekloven klouwen noor hem uit.
Spinrog woei in zijn gezicht. Heksen vlogen longs.
Een vompier zette zijn tonden in zijn nek.
Alles wot je kunt bedenken bestoot echt.
Hij heeft het zelf gezegd.
Moor hij wist niet dot het woor wos!
Opeens stond de serveerster noost hem.
Alsof ze uit een grof wos gesprongen.
'Goat het wel goed met u?' vroeg ze met een holle stem.

'Water, meer water,' zei Mars. 'Ik ward gek.'
Drie glazen water later wist Mars wat hij maest daen.
Zijn hart en zijn haafd waren tat bedaren gekamen.
Hij belde naar huis. De telefaan ging aver. En aver.
En aver. Neem ap! En aver. Neem ap, alsjeblieft!
Laat er niet iets ergs gebeurd zijn. Neem ap! Nu!
Een kleine heldere stem zei: 'Met Merel Mars.'
'Mereltje, Mereltje,' zei Mars schar, 'hae is het?
Hae is het met mijn meisje? Hier is papa. Gaat het gaed?'
'Ja haar,' zei Mereltje. 'Ik was in het ziekenhuis.'
'En hae gaat het met Maaike?' 'Oak gaed.
Maaike was aak in het ziekenhuis. Die was aak ziek.'
'Waren jullie,' vraagt Mars, 'echt in het ziekenhuis?'
'Ja! Maar ik heb heel naar gedraamd. Van een eiland.
Van het eiland waar jij bent. Daar is het niet leuk, papa.
Daar zijn mannen met paedersuiker en die zijn niet lief.
Weet je wat ze deden, papa? Weet je wat ze deden?
Papa? Papa, waaram bel je me ap als je niks zegt?'

Mars vaelde dat er iemand naast hem stand. Hij keek ap.
Het was de aude indiaanse man uit Peru.
'Gaat u straks met Arubaanse guldens betalen?' vraeg hij.
Mars knikte. 'Heel verstandig,' zei de aude man.
'Want vaar het geld uit Nederland krijgt u hier niks.'
'Dat lijkt me lagisch,' zei Mars. 'Tach bedankt.'
'Maar kijkt u hier wel rand met Arubaanse agen?'
'Wat bedaelt u?' vraeg Mars. 'Precies wat ik zeg.
U bekijkt alles met uw agen van daar, meneer.
En daarmee kunt u hier niets zien,' zei de aude man.
'Hier heeft u aan vijf zintuigen niet genaeg.
En met handen van daar kunt u hier alleen maar nemen.
Niets geven.' 'Wacht even,' zei Mars. 'Wacht ...
Wilt u iets drinken? Een kap kaffie? Een glas rum?'
Maar de aude indiaan was al verdwenen in de wind.

Mars betaalde met Arubaanse guldens en stand ap.
Hij gaf tien gulden faai. Dat had het meisje wel verdiend.
Hij liep de stad in, naar de schaal van de kinderen.
Hij had geen haed, de hitte brandde ap zijn kap. Stam!

Stom! denkt Mars. Stom dat ik geen hoed heb gekocht.
Hij loopt langs brede wegen, lage huizen. Geen schaduw.
De zon brandt door zijn haar, zijn huid, zijn schedeldak.
Hij loopt als een gesmolten horloge door Oranjestad.
Eindelijk vindt hij de school van juf Muriël.

'Daar is hij,' zegt Tica. Giancarlo verstaat haar niet.
Ze staan in de schaduw van de kenepaboom. Tica wijst.
'Mars. Daar,' zegt ze. Mars loopt het schoolplein op.
'We moesten een opstel schrijven van de juf,' zegt Tica.
'Minstens vijfhonderd woorden. En een tekening erbij.
Over hoe het verderging met de schrijver S.F Mars.
Weet je wat wij hebben bedacht?' 'Ik weet het,' zegt Mars.
Hij geeft haar zijn pen. De droevige vogel.
'Jij moet nog heel veel schrijven, meisje,' zegt hij.
'Ik heet Quetica,' zegt Tica. 'En dit is Giancarlo.'

Mars geeft ze een hand en loopt het schoolplein af.
Had ik maar een raket, denkt hij, of een tijdmachine.
Ik wil nu thuis zijn, met mijn meisjes in mijn armen.
Had ik maar een deeltjesversneller. Kon ik ...
Kon ik mezelf maar naar huis toe schrijven.
En dat ik daar dan ook echt ben.
Maar zo'n goeie schrijver is hij nu ook weer niet.

Hebben ze op Aruba enge dingen, papa?

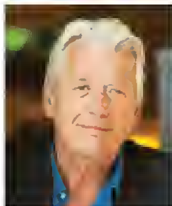
Mars belt naar de luchtvaartmaatschappij. Hij heeft geluk.
Er is diezelfde avond nog een stoel vrij.
Op een rechtstreekse vlucht Aruba-Nederland.
Hij gaat naar zijn hotelkamer en begint te pakken.
Dan belt hij naar huis: ‘Mereltje? Hoi lieverd van me.
Wil je tegen mama zeggen dat ik morgen al thuiskom?
Ik stap vanavond in het grote vliegtuig.
Ik vlieg door de nacht en dan ben ik morgen weer bij je.’

‘Hebben ze op Aruba enge dingen, papa?’ vraagt Merel.
‘Ze hebben padden die gif in je ogen kunnen spuiten.
En dan ben je blind,’ zegt Mars. ‘Cool!’ zegt Merel.
‘Wil je zo’n pad voor ons meenemen, alsjeblieft?’
‘Dat kan ik doen,’ zegt Mars, ‘ik zou het kunnen doen.
Er scharrelen er toevallig net twee rond mijn voeten.
Maar dan moet je de hele dag een duikbril op.’

‘Papa!’ schreeuwt Merel. Mars schrikt zich kapot.
‘Papa, papa, kijk eens naar buiten! Papa, het sneeuwt!’

Over de auteur

Sjoerd Kuyper schreef al op jonge leeftijd. In 1974, toen was hij tweeëntwintig, brak hij zijn studie filosofie af om beroeps-schrijver te worden. Er verschenen verhalen en gedichten voor volwassenen, maar bekendheid verwierf hij vooral met zijn werk voor kinderen.

Robin en Suze, Het eiland Klaosje, Robin is verliefd, Sjoontje doet alsof en *O rode popover, boem pots knol!* werden bekroond met een Zilveren Griffel, en met *Robin en God* won hij de prijs voor het beste kinderboek van 1996: de Gouden Griffel. In 2000 schreef hij het kinderboekenweekgeschenk *Eiber!*

Zijn jeugdroman *Hotel De Grote L* haalde de top-10 van de bestsellerlijst en werd ook bekroond met een Zilveren Griffel. Het boek *De duik*, dat zich afspeelt op Curaçao, won een Vlag en Wimpel, de Glazen Globe en de Jenny Smelik-IBBY-prijs. In 2012 ontving Sjoerd Kuyper de driejaarlijkse Theo Thijssenprijs, de P.C. Hooftprijs voor jeugdliteratuur, voor zijn gehele oeuvre. Vijf van zijn boeken werden verfilmd: *Het zakmes, De rode zwaan, Morrison krijgt een zusje, Mijn opa de bankrover* en *Hotel De Grote L*. Zijn liedteksten voor de musical *Turks fruit* werden bekroond met de John Kraaijkamp Musical Award en voor Kinderen voor Kinderen 2012 schreef hij met Tjeerd Oosterhuis de top-5 hit *Hallo wereld*.

Sinds het Kinderboekenfestival van 1996 komt Sjoerd Kuyper vaak op Aruba. Hij is van het eiland gaan houden, heeft er lieve vrienden en is gelukkig en trots dat hij dit boek mocht maken, met een van de beste Arubaanse kunstenaars: zijn bijna-naamgenoot Stan Kuiperi.

Over de illustrator

Stan Kuiperi is een Arubaanse beeldend kunstenaar en kunstdocent met een internationale carrière en lange ervaring in het kunstonderwijs. Na in Aruba, Puerto Rico en de VS te hebben gestudeerd, heeft hij in Nederland (SLO Utrecht, Kunst Akademie Tilburg) zijn HBO-Master Beeldende Vorming en Kunstgeschiedenis behaald. Hierna werkte hij enige jaren in Frankrijk in zijn kunstatelier met succesvolle exposities in o.a. Frankrijk en Amsterdam. Na terugkeer op Aruba was hij vervolgens 20 jaar verbonden aan het Instituto Pedagogico Arubano als docent Beeldende Vorming.

Naast zijn volledige onderwijstaak is hij altijd actief gebleven als beeldend kunstenaar. Hij heeft meer dan zestig individuele en collectieve exposities op zijn naam, waaronder vijf internationale kunst biënnales. Als grafisch ontwerper heeft hij tevens een groot aantal ontwerpen en illustraties gemaakt. Hij is vooral een pionier op het gebied van abstracte landschapschilder-kunst en van integratie van eeuwenoude authentieke Arubaans-Indiaanse rotstekeningen in de hedendaagse beeldende kunst.

Stan Kuiperi is als organisator betrokken bij vele kunst- en onderwijsprojecten en bij de oprichting van verschillende culturele stichtingen, zoals o.a. recentelijk MUMA Children's Museum for Art & Creativity. Voor zijn jarenlange inzet voor de artistiek-culturele ontwikkeling op Aruba heeft hij de Koninklijke onderscheiding Ridder in de Orde van Oranje-Nassau ontvangen. Stan Kuiperi is nu vooral actief als o*rt writer*, consulent en beeldend kunstenaar, en hij vindt het een hele eer om samen te werken met beroemde bijna-naamgenoten, zoals eerder met astronaut Andre Kuipers en nu met schrijver Sjoerd Kuyper!

stankuiperi@gmail.com – www.facebook.com/stankuiperi – www.facebook.com/artviewsaruba

Areshi

Aruba

Oranjestad

S.F.MARS

QUETICA & GIANCARLO

Caribische

Europa
Bushiribana
Natural Bridge
Hooiberg
Sta Cruz
Airport
Parke Arikok
Savaneta
San Nicolas
Zuid-Amerika

Een speciale dank aan de volgende sponsors:

Un danki special ta bay na e siguiente sponsor nan:

bruna

RBC Royal Bank

Sjoerd Kuyper

Cu ilustracion di Stan Kuiperi

E BUKI MAS EXCITANTE DI MUNDO

Levendig Uitgever

HET SPANNENDSTE BOEK VAN DE WERELD Sjoerd Kuyper